

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς «τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ὑπηρεσίας», καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς «ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας».

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμὰς 100. Ἐξάμηνος δραχ. 55. Τρίμηνος δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγυπτίου γρόσια διατμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 37ος

Ἐν Ἀθῆναις, 15 Φεβρουαρίου 1930

Ἔτος 52ον.—Ἀριθ. 11

ΤΟ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑ ΤΟΥ ΑΡΑΠΗ

ΔΙΗΓΗΜΑ

Σὲ μιὰ ὥραία ἑπαυλὴ, στὶς ὄχθες τοῦ Σηκουάνα, κατοικοῦσε ἓνας ἀπόστρατος, ὁ κ. Λαλάντ, ποὺ ἀγαπημένους του ἀσχολίες εἶχε τὸ ψάρεμα καὶ τὸ κυνήγι. Κάθε Αὐγούστο, ἡ ἑπαυλὴ ἔχανε τὴν ἡσυχὴ ὅψιν της καὶ γέμιζε χαρὰ καὶ ζωὴ. Γιατὶ ἡ κυρία Δορνέρ, ἀδελφὴ τοῦ κ. Λαλάντ, ἐρχόταν νὰ περάσει τὸ καλοκαίρι της μὲ τὰ δύο τῆς παιδιὰ, τὸν Παῦλο καὶ τὴ Λούση, ποὺ ἦταν 10-12 χρόνων. Φαντασθῆτε πιά παιχνίδια καὶ χαρὲς, στὸν κήπο καὶ στὶς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ.

Ὁ κ. Λαλάντ εἶχε ἓνα σκύλο, τὸν Ἀράπη, ποὺ τὸν ἀγαποῦσε πολὺ. Ἦταν ἔξυπνο καὶ ὑπάκουο ζῶο. Γαύγιζε πάντα ὅταν ἐβλεπε ξένον νὰ μπαίνει, ἀλλὰ ποτὲ δὲν δάγκανε, περιοριζόταν μονάχα νὰ παρακολουθεῖ μὲ προσοχὴ τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ τοῦ φαινόταν ὑποποῖτοι.

Ὁ Παῦλος καὶ ὁ Ἀράπης ἐγίναν ἀμέσως οἱ καλύτεροι φίλοι. Τὸ παιδί ἐπαίξε μαζί του στὸ πάρκο ἢ τὸν ἔπερνε καὶ ἔτρεχαν μαζί στὰ χωράφια καὶ στὶς ὄχθες. Μεγάλῃ χαρὰ γιὰ τὸ παιδί, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸν καϊμένο τὸν Ἀράπη, ποὺ ὅλο τὸ χρόνον δὲν εἶχε ἄλλη διασκέδαση.

Τὸ κακὸ ὅμως ἦταν ποὺ ὁ Παῦλος ἦταν πειραχτήρι καὶ τοῦ ἄρεσε νὰ βάνει

τὸ σκύλο νὰ κυνηγᾷ τίς γάτες τοῦ σπιτιοῦ. Ἐκανε γούστο νὰ τίς βλέπει νὰ τρέχουν ἐπάνω στοὺς τοίχους καὶ νὰ σκαρφαλώνουν στὰ δέντρα γιὰ νὰ γλιτώσουν.

Ἀλλοτε πάλι ἔστελνε τὸν Ἀράπη στὸ κατέτοι, καὶ τότε γινόταν χαλασμός κόσμου. Οἱ κόττες πετοῦσαν κακαρίζοντας καὶ οἱ πάπιες ἔτρεχαν κωμικά.

—Ἐδῶ, Ἀράπη! Πάρ'το! Σς!

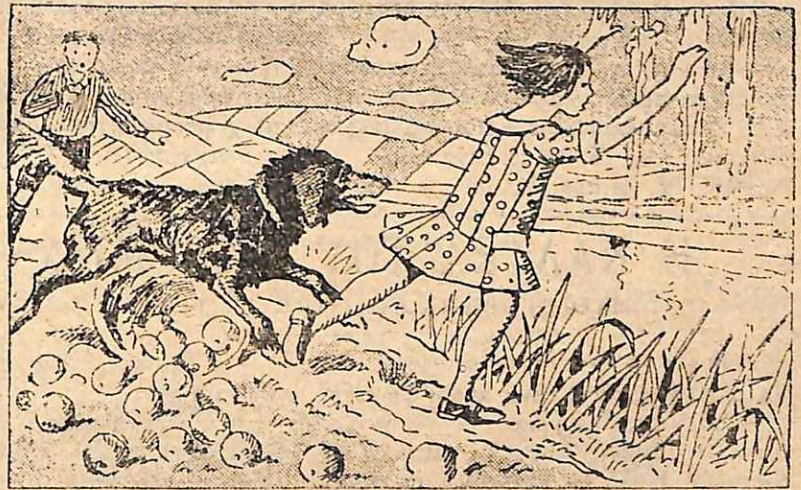
Ὅλο αὐτὸ γινόταν.

Στὴν ἀρχὴ ὁ Ἀράπης κυνηγοῦσε μόνον τὰ ζῶα, χωρὶς νὰ τὰ πειράζει. Ἀλλὰ τίς κακὲς συνήθειες τίς ἀποκτᾷ κανεὶς πολὺ εὐκολα, καὶ στὰ τελευταῖα, ὁ Ἀράπης, τὸ πιὸ ἡσυχὸ καὶ καλομαθημένο σκυλὶ τοῦ κόσμου, ἄρπαζε τίς χήνες ἀπὸ τὴ φτερούγα!

Ἡ ὑπηρετρία ἄρχισε νὰ φωνάζει καὶ νὰ μαλῶνει τὸ παιδί. Καὶ μιὰ μέρα, ποὺ εἶδε μιὰ κόττα νὰ κουτσαίνει, πῆγε καὶ τὸ εἶπε στὸν κ. Λαλάντ, γιατίι μπορούσε νὰ τὴν κατηγορήσει αὐτὴ γιὰ τὸ ἀτύχημα.

Ὁ κ. Λαλάντ κατέδηκε κάτω καὶ εἶδε τὴν κόττα. Φώναξε ἀμέσως τὸν Παῦλο καὶ τοῦ εἶπε:

—Σοὺ σύστησα τόσες φορές

«Ὁ σκύλος ἄρχισε νὰ γαυγίζει...» (Σελ. 121, στ. γ').

νὰ μὴν κακομαθαίνει τὸν Ἀράπη. Ἐνῶ εἶναι τώρα ἡσυχὸς καὶ καλός, θὰ τὸν μάθει σιγὰ-σιγὰ νὰ γίνῃ κακός. Σὲ εἰδοποιῶ λοιπόν, ὅτι ἂν ὁ Ἀράπης πειράξει ἄλλη φορὰ κανένα πουλερικό, θὰ τὸν στείλω στὸ χτήμα νὰ φρονιμέψῃ πάλι καὶ νὰ βροῦμε καὶ ἐμεῖς τὴν ἡσυχίαν μας.

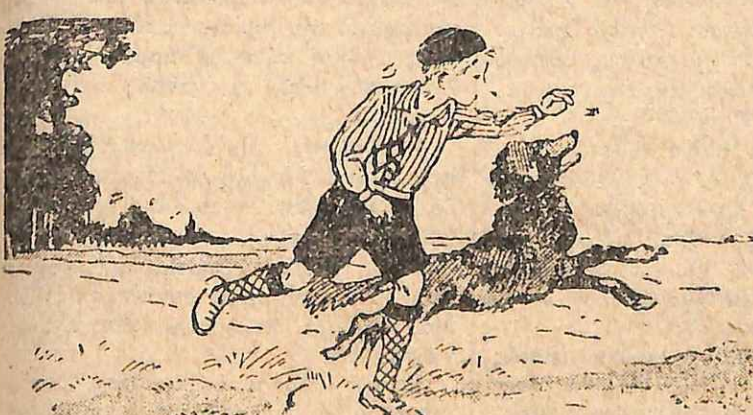
Ὁ Παῦλος ὑποσχέθηκε νὰ ὑπακούσει στὸ θεῖο του καὶ ἄρχισε τώρα νὰ παίξει τόπι μὲ τὴ Λούση καὶ μὲ τὸν Ἀράπη. Ἐ, αὐτὸ ἦταν πολὺ προτιμώτερον παρὰ νὰ κυνηγᾷ τίς κόττες.

Μιὰ μέρα βγήκε μαζί μὲ τὸν Ἀράπη νὰ κάνῃ περίπατο στὶς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ. Τὸ σκυλὶ χοροπηδοῦσε δίπλα στὸ παιδί γεμάτο χαρὰ.

Ἐνα κοριτσάκι μ' ἓνα μικρὸ πανέρι φρούτα, περνοῦσε ἀπὸ τὸ δρόμο. Τὸ σκυλὶ τὸ πλησίασε χωρὶς κακὸ σκοπὸ, γιὰ νὰ μυρίσει τὸ πανέρι. Ὁ Παῦλος ἔκανε γούστο μὲ τὸ φόβο τῆς μικροῦλας καὶ χωρὶς νὰ τὸ πολυσκεφθεῖ, φώναξε στὸ σκύλο:

—Ἀράπη! Πάρ'το! Σς!...

Ὁ σκύλος ἄρχισε νὰ πηδᾷ καὶ νὰ γαυγίζει τριγύρω στὸ κοριτσάκι καὶ ἐκεῖνο, γιὰ νὰ τρέξῃ πιὸ γρήγορα, πέταξε τὸ καλάθι του καὶ τὸ βάλε στα πόδια. Ἀπὸ τὴν ταραχὴ του ὅμως γλύστρησε στὴ

«Ὁ Παῦλος καὶ ὁ Ἀράπης ἐγίναν οἱ καλύτεροι φίλοι». (Σελ. 121, στ. α').

λάσπη κι' έπεσε μέσα στο ποτάμι, που ευτυχώς ήταν ρηχό σ' εκείνο το μέρος.

Ο Άράπης, υπακούοντας μόνο στο ένστικτό του, έρμησε στο νερό κι' έβγαλε το κοριτσάκι μουσκεμένο. Μιά γειτόνισσα είδε τη σκηνή κι' είδοποίησε αμέσως τη μητέρα του κοριτσιού, που έτρεξε. Ο θυμός της με το άτακτο παιδί ήταν μεγάλος.

— Περισσότερο αξίζει το σκυλί σου παρά σύ! του είπε αυστηρά. Τόβαλες να κάμει κακό κι' εκείνο μόνο του φρόντισε να το διορθώσει. Γνωρίζω το θείο σου και θα το κάμω τὰ παράπονά μου.

— Ω, κυρία, σ'α παρακαλώ να μην πητε τίποτα στο θείο μου. Άς με τιμωρήσει έμένα, αλλά θα τιμωρήσει και τον καϊμένο τόν Άράπη. Θα τόν δέσει με αλυσίδες.

— Άφισέ τον τώρα, είπε η γειτόνισσα και πιστεύω πως δε θα το ξανακάνει.

— Ναί, κυρία, είπε ο Παύλος, σ'α ύποσχομαι πως δε θα το ξανακάνω.

— Καλά λοιπόν, δε θα πω τίποτα.

Η ΚΑΛΥΒΑ ΤΟΥ ΜΠΑΡΜΠΑ-ΤΟΜ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ HARRIET BEECHER-STOWE

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Τη στιγμή αυτή, ένα αγόρι φώναζε: — Έρχεται η Κυρία!

— Τι θέλει κι' έρχεται; είπε η κυρά-Χλόη. Καλό δε μπορεί να μάς κάνει.

Η κυρία Σέλμπυ μπήκε μέσα στην καλύβα κι' η κυρά-Χλόη της έδωσε μια καρέκλα με ύψος θυμωμένο. Η κυρία της έμωσε, χλωμή και γεμάτη αγωνία, δεν πρόσεξε τίποτα.

— Τόμ, είπε, έρχομαι να...

Ξαφνικά έμωσε έρριξε γύρω της μια ματιά, είδε τ' άμύλητα και θλιμμένα πρόσωπα και, σκεπάζοντας το πρόσωπό της, ξέσπασε σε κλάμματα.

— Ω Κυρία, μην κλαίτε έτσι, είπε η κυρά-Χλόη, κλαίγοντας τώρα κι' αυτή.

Κάμποσην ώρα έκλαιγαν όλοι σιωπηλά, και τὰ δάκρυα αυτά που τ'άχυναν μαζί κύριοι και σκλάβοι, έσθυναν κάθε παράπονο, που μπορούσε να υπάρχει μέσα στην καρδιά των σκλάβων αυτών. Γιατί περισσότερο απ' όλες τις ευεργεσίες αξίζει ένα δάκρυ συμπάθειας προς τους δυστυχισμένους.

— Καλέ μου φίλε, είπε η κυρία Σέλμπυ, δε μπορώ να κάμω τίποτα για σένα. Άν σου δώσω χρήματα, θα σου τὰ πάρουν. Άλλά σου υπόσχομαι επίσημα, μπροστά στο Θεό που μ' ακούει, ότι θα παρακρλουθήσω τὰ ίχνη σου κι' ότι θα σε ξαναγοράσω εϋθὺς μόλις βρω το ποσό που χρειάζεται. Ως τότε, έχει την ελπίδα σου στο Θεό.

Πριν προφτάσει ν' απαντήσει ο Τόμ, άνοιξε η πόρτα και παρουσιάστηκε ο Χάλεϋ.

Κοίταξε όμως μὴν τὸ ξανακάνεις!..

Ο Παύλος ευχαρίστησε ντροπιασμένος τὴν καλὴ γυναίκα κι' έφυγε με τὴν απόφαση νὰ κάθεται φρόνιμα στὸ έξῃς.

Δύσκολο όμως είναι νὰ μείνουν μυστικά τέτοια επεισόδια. σὲ μιὰ έξοχική γειτονιά, καὶ τὴν ἄλλη μέρα ὁ κ. Λαλάντ ἤξερε τὸ ἀνδραγάθημα τοῦ Ἀράπη. Πῆγε λοιπὸν νὰ ἰδεῖ τὴ μικρούλα καὶ τὴ βρήκε νὰ πηδᾷ τὸ «σκονιάκι».

— Δὲν τὸ φοβάσαι τώρα τὸ σκυλί; τῆς εἶπε δείχνοντας τὸν Ἀράπη, πὺ τὸν εἶχε πάρει μαζί του.

— Ὅχι. Μάλιστα τὸν ἀγαπῶ πολὺ.

— Λοιπόν, ἂν θῆς νὰ τὸν βλέπεις καμμιὰ φορά, νὰρχεσαι στὸν κήπο νὰ παίξεις με τὴν ἀνιψιούλα μου, τὴ Λούση.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἡ Λούση κι' ἡ Λουϊζέτα ἔγιναν οἱ καλύτερες φίλες. Καὶ κάθε φορά πὺ ἡ Λουϊζέτα ἐρχόταν στὸν κήπο, ὁ Ἀράπης ὑποδεχόταν με χαρούμενα γαυγίσματα τὸ κοριτσάκι πὺ εἶχε σώσει.

(Ἀπ' τὸ Γαλλικὸ)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

— Ἐμπρός, ἀράπη! Εἰς' ἑτοιμος; φώναζε.

Καὶ καθὼς εἶδε τὴν κυρία Σέλμπυ, ἔβγαλε τὸ καπέλο του, ὑποκλίθηκε ευγενικά καὶ πρόσθεσε:

— Δοῦλος σας, Κυρία.

Ἡ κυρά-Χλόη ἔκλεισε τὴ βαλίτσα κι' ἔρριξε ἕνα σκοτεινὸ βλέμμα πάνω στὸν ἔμπορο. Ἡ ὀργὴ εἶχε στεγνώσει τὰ μάτια της καὶ τ'ἔκανε νὰ λάμπουν σὰ φωτιές.

Ο Τόμ φόρτωσε στὸν ὦμο του τὴ βαλίτσα καὶ σηκώθηκε σιγά-σιγά γιὰ ν' ἀκολουθήσει τὸν νέο του ἀφέντη. Ἡ γυναίκα του πῆρε τὴ μικρὴ στὴν ἀγκυλιά γιὰ νὰ τὸν ξεβγάλει ὡς τὴν πόρτα, καὶ τ' ἀγόρια τὴν ἀκολούθησαν κλαίγοντας.

Ἡ κυρία Σέλμπυ πλησίασε τὸν ἔμπορο καὶ τοῦ μιλοῦσε σοβαρὰ κάμποσην ὥρα. Ἀπέξω ἦταν μαζεμμένοι ἕνας σωρὸς σκλάβοι, γέροι καὶ νέοι, γιὰ ν' ἀποχαιρετήσουν τὸ σύντροφο, πὺ ἔφευγε. Ὁ Τόμ ἦταν πάντα γι' αὐτοὺς ὁδηγὸς καὶ ὑπόδειγμα, κι' ὅλοι πικραίνονταν κατὰ καρδιά πὺ τὸν ἔχαναν.

— Ἀνέβα! εἶπε ὁ Χάλεϋ στὸν Τόμ.

Ο Τόμ ἀνέβηκε κι' ὁ Χάλεϋ ἔβγαλε ἀπ' τὸ ἄμάξι ἕνα ζευγάρι βαρεῖες αλυσίδες με χαλκάδες καὶ τὶς πέρασε στὰ πόδια τοῦ σκλάβου. Ὅσοι τὸ εἶδαν αὐτό, μουρμούρισαν με ἀγανάκτηση κι' ἡ κυρία Σέλμπυ εἶπε:

— Κύριε Χάλεϋ, σ'ας βεβαιῶνω πὺς αὐτὴ ἡ προφύλαξη εἶναι ὀλότελα περιττή.

— Ποῦ ξέρω ἐγὼ! ἀπάντησε ὁ ἔμπορος. Ἐχασα πεντακόσια δολάρια ἐδῶ μέσα καὶ φυλάγομαι τώρα.

— Κρίμα πὺ ὁ Μάσσα Τζῳρτζης δὲν εἶναι σῆμερα ἐδῶ, εἶπε ὁ Τόμ.

Ο Τζῳρτζης εἶχε πάει μ' ἕνα φίλο του νὰ περάσει κάμποσες μέρες σ' ἕνα γειτονικὸ χτήμα καὶ δὲν εἶχε μάθει καθόλου τὴ δυστυχία τοῦ Τόμ.

— Πῆτε τὰ χαιρετίσματά μου στὸ Μάσσα Τζῳρτζη, εἶπε με συγκίνηση ὁ Τόμ.

Ο Χάλεϋ χτύπησε τ' ἄλογό του κι' ὁ Τόμ ἔφευγε πὰ μακριὰ ἀπὸ τὸ σπίτι αὐτὸ πὺ τόσο εἶχε ἀγαπήσει. Ὡς τὴν τελευταία στιγμή γύριζε πίσω καὶ τὸ κοίταζε.

Ο κύριος Σέλμπυ δὲν ἦταν ἐκεῖ. Ἡ καρτερικὴ ὑποταγὴ τοῦ Τόμ τοῦ εἶχε ραγίσει τὴν καρδιά καὶ δὲν εἶχε τὸ κουράγιο νὰ παρευρεθῇ σ' αὐτὴ τὴ σκηνή. Γι' αὐτὸ ἔφυγε, τάχα γιὰ νὰ κανονίσει κάτι δουλειές.

Ἀφοῦ πέρασαν ἕνα χιλιόμετρο πάνω κάτω, ὁ Χάλεϋ σταμάτησε μπροστὰ σ' ἕνα γύφτικο, γιὰ νὰ ἐπιδιορθώσει τὶς χειροπέδες πὺ εἶχε μαζί του.

— Εἶναι μικρὲς γιὰ τὸ παλληκάρη, εἶπε δείχνοντας τὸν Τόμ.

— Μὰ αὐτὸς δὲν εἶναι ὁ Τόμ, ὁ σκλάβος τοῦ κυρίου Σέλμπυ; ρώτησε ὁ γύφτος. Τὸν πούλησαν λοιπόν;

— Ναί, τὸν πούλησαν.

— Μὰ πὺς ἔγινε αὐτό; Εἶναι ἀπίστευτο! Ἀλλὰ νὰ σ'α πῶ, δὲν εἶναι καμμιὰ ἀνάγκη νὰ τὸν ἀλυσοδέσετε ἔτσι. Εἶναι τὸ καλύτερο καὶ τὸ πιὸ τίμιο παιδί.

— Ναί, ναί, εἶπε ὁ Χάλεϋ, ἀπὸ τὰ τίμια παιδιά πρέπει νὰ φυλάγεται κανείς. Ἀλλωστε, ἐγὼ δὲ θέλω τὸ κακό του. Ὑποσχέθηκα νὰ τὸν καλομεταχειριστῶ καὶ θὰ κοιτάξω νὰ τὸν βάλω ὑπὲρ ῥέτη σὲ καμμιὰ καλὴ οἰκογένεια. Ἐ. ἂν ἀνθέξει στὸ κλίμα καὶ στὸν πυρετό, θὰ περνάει μιὰ χαρὰ...

— Ἀφισε τὴ γυναίκα του καὶ τὰ παιδιά του, φαντάζομαι;

— Ναί, μὰ αὐτὸ δὲν ἔχει σημασία. Θὰ ξαναπαντρευτῇ κεῖ-κάτω καὶ θὰ κάμει ἄλλη οἰκογένεια.

Ο Τόμ καθόταν ὀλιβερός κι' ἀμίλητος στὴ θέση του. Ξαφνικά, ποδοβολήτὸ ἀλόγου ἀκούστηκε πίσω του καὶ πρὶν προφτάσει νὰ γυρίσει νὰ ἰδεῖ, ὁ Τζῳρτζης πῆδησε πάνω στ' ἄμάξι κι' ἀγκάλιασε τὸν Τόμ, κλαίγοντας καὶ φωνάζοντας μαζί.

— Ντροπή! Μεγάλη ντροπὴ αὐτὸ πούκαμαν! Ἄν ἤμουν ἄντρας, κανεὶς δὲ θὰ τολμοῦσε νὰ τὸ κάμει αὐτό! φώναζε ὁ Τζῳρτζης.

— Ἀ, Μάσσα Τζῳρτζη σ'ας ευχαριστῶ! ἀποκρίθηκε με συγκίνηση ὁ Τόμ. Μοῦ στοίχιζε πολὺ πὺ ἔφευγα, χωρὶς νὰ σ'α ἰδῶ.

Καθὼς μιλοῦσε, ὁ Τόμ ἔκαμ' ἕνα κίνημα κι' ὁ Τζῳρτζης εἶδε τὶς αλυσίδες του.

— Τ' εἶν' αὐτά! φώναζε. Ἀ! αὐτὸς

ὁ παλιάνθρωπος θέλει σκότωμα, θέλει σκότωμα!

— Ὅχι, Μάσσα Τζῳρτζη, μὴν κάνετε ἔτσι καὶ μὴ φωνάζετε, γιατί ἡ θυμώσεται καὶ θὰ μοῦ κάμει κακό.

— Γιὰ χατήρι σου δὲ λέω τίποτα. Ἀλλὰ εἶναι ἄτιμο αὐτὸ πὺ ἔγινε. Ἐμένα δὲ με εἰδοποίησαν καὶ μοῦ τῶπε ὁ Τόμ Λίγκολν. Ἀ, τοὺς ἔκαμα μιὰ σκηνὴ στὸ σπίτι!

— Ἀσχημα κάματε, Μάσσα Τζῳρτζη.

— Μὰ δὲ μπόρεσα νὰ κρατηθῶ! Ἀκουσε δῶ, μπάρμπα-Τόμ, εἶπε με σιγανὴ φωνή, σοῦφερα τὸ δολλάρίό μου.

— Ἀ, δὲ μπορῶ νὰ τὸ πάρω, εἶπε ὁ Τόμ δακρύνοντας ἀπὸ τὴ συγκίνηση.

— Ὅχι, θὰ τὸ πάρεις. Τὸ τρύπησα καὶ τοῦ πέρασα ἕνα κορδόνι. Βάλτο στὸ λαϊμό σου καὶ κάθε φορά πὺ θὰ τὸ βλέπεις, νὰ θυμάσαι πὺς ἐγὼ θάρθω μιὰ μέρα νὰ σ' ἐλευθερώσω. Μίλησα με τὴ θεὰ-Χλόη, τῆς εἶπα νὰ μὴ φοβάται τίποτα. Θὰ βασανίσω τὸν πατέρα μου, ὡς πὺ νὰ τὸν καταφέρω.

— Κύριε Τζῳρτζη, μὴ μιλάτε ἔτσι γιὰ τὸν πατέρα σας.

— Μὰ δὲ λέω κακό, μπάρμπα-Τόμ.

— Δός μου τὴν ὑπόσχεση πὺς θὰσαι καλὸ παιδί. Πὺς θ' ἀκούς καὶ θὰ σέδεσαι τοὺς γονεῖς σου καὶ δὲ θὰ τοὺς μιλάς ποτὲ με θυμό. Πρέπει νὰ μεγαλώσεις, γὰ γίνεις καὶ σὺ ἕνας καλὸς ἀφέντης, ὅπως εἶναι ὁ πατέρας σου, με μεγάλη καρδιά κι' ἀληθινὴ εὐγένεια.

— Σοῦ τὸ ὑπόσχομαι, ἀποκρίθηκε σοβαρὰ ὁ Τζῳρτζης. Θὰ μεγαλώσω καὶ θάρθω νὰ σὲ βρῶ, ὅπως τὸ ὑποσχέθηκα καὶ στὴ θεὰ-Χλόη. Θὰ σὲ πάρω πάλι στὸ σπίτι καὶ θὰ σοῦ φτιάξω καὶ μιὰ σάλα με χαλὶ. Θὰ ἰδεῖς, μπάρμπα-Τόμ, πὺ θὰ σὲ κάμω ἐγὼ εὐτυχισμένο.

Ο Τόμ χάιδεψε με τὸ πλατὺ καὶ γερό του χέρι, τὸ κατσαρὸ κεφάλι τοῦ παιδιοῦ καὶ τὰ μάτια του ἦταν βουρκωμένα.

Ο Χάλεϋ παρουσιάστηκε ἐκείνη τὴ στιγμή, φέρνοντας τὶς χειροπέδες.

— Εἰρετε, κύριε, εἶπε ὁ Τζῳρτζης με παιδιὰτικὴ ὑπεροψία, θὰ πῶ στοὺς γονεῖς μου πὺς μεταχειρίζεστε τὸν Τόμ!

— Ὅπως ἀγαπάτε, εἶπε ὁ ἔμπορος.

— Εἶναι ντροπὴ σας νὰ βγάξετε τὸ ψωμί σας πουλώντας κι' ἀγοράζοντας ἀνθρώπους, καὶ τοὺς ἀλυσοδένετε ἔτσι σὰ θηρία. Ἀπορῶ πὺς δὲ σιχαίνεστε τὸν ἑαυτὸ σας.

— Ἀφοῦ σεῖς, οἱ ἀριστοκράτες, ἀγοράζετε ἀνθρώπους, ἐγὼ σ'ας τοὺς πουλῶ. Ἡ ἴδια ντροπὴ εἶναι γιὰ σ'α πὺς τοὺς ἀγοράζετε, ὅση γιὰ μένα πὺς τοὺς πουλῶ.

— Ἄν ἤμουν μεγάλος, δὲ θάκανα οὕτε τῶνα οὕτε τ' ἄλλο. Καὶ ντρέπομαι, γιατί ἀνῆκα στὴν πολιτεία τοῦ Κέντουκυ, ὅπου πουλοῦνται ἔτσι οἱ ἀνθρωποὶ.

Ἰστερα γύρισε στὸν Τόμ καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἀντίο, μπάρμπα-Τόμ! Κουράγιο!

— Ἀντίο, μικρὲ ἀφέντη, ἀπάντησε ὁ Τόμ. Ὁ Θεὸς νὰ εἶναι πάντα μαζί σου!

Ο δυστυχισμένος ἔπιασε τὸ πολὺτιμο δολλάριο, πὺς τοῦ εἶχε ἀφίσει γιὰ φυλαχτὸ ὁ μικρός, καὶ τοῦ φάνηκε λιγότερη ἡ μοναξιά κι' ἡ δυστυχία του.

«Ὁ Θεὸς νὰ σοῦ τὸ πληρώσει, καλὸ παιδί» μουρμούρισε.

— Ἀκου γὰ σοῦ πῶ, Τόμ, εἶπε ὁ Χάλεϋ, πλησιάζοντας τ' ἄμάξι καὶ ρίχνον-

τας μέσα τὶς χειροπέδες. Θὰ σοῦ πῶ καὶ σένα αὐτὸ πὺς λέω σ' ὅλους τοὺς μαύρους: Ἄν μοῦ φερθεῖς καλὰ, θὰ σοῦ φερθῶ καλὰ. Κοίταξε λοιπὸν νὰ κάτσεις φρόνιμα καὶ νὰ μὴ μοῦ κάνεις αὐτὰ τὰ κόλπα πὺς κάνουν οἱ σκλάβοι γιὰ νὰ τὸ σκάσουν. Εἶναι περιττό, γιατί τὰ ξέρω ὅλα στὰ δάχτυλά... Ἄν θέλεις νὰ περάσουμε καλὰ!

(Ἀκολουθεῖ)

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΑ'.

Ο κακὸς Λουκιανός, πὺς εἶχε ἰδεῖ ἀπὸ μακριὰ τὸν κ Μαϊμουδιὰν καὶ τὸν Ἀλφόνσο νὰ πηγαίνουν μαζί, τοὺς ἀκολούθησε ἀπὸ περιέργεια, κι' ἔκανε τοῦ κόσμου τὰ γέλια, βλέποντας τὸν πρῶν διαδόχο νὰ μεταμορφώνεται σὲ Ἀράπη...

Ἐπιτέλους τὸ βίβιμο τελείωσε κι' ὁ μικρός τῶβαλε στὰ πόδια γιὰ τὸ παλάτι. Ἀνυπομονοῦσε νὰ τὸν ἰδοῦν οἱ γονεῖς του ἔτσι μεταμορφωμένο. Θὰ τὸν ἐγνώριζαν ἄραγε;

Ξοπίσω του ἔτρεξαν ὁ κ. Μαϊμουδιὰν κι' ὁ Λουκιανός, καὶ κούφτηκαν κάπου ἐκεῖ, γιὰ νὰ ἰδοῦν τὴν οἰκογενειακὴ σκηνή, πὺς τὴν φανταζόνταν πολὺ ἁστέα. «Θὰ γελάσουμε» ἔλεγαν. Κι' ὅλο γελοῦσαν...

Μόλις εἶδε ἀπὸ μακριὰ τὸν πατέρα του καὶ τὴ μητέρα του, ὁ Ἀλφόνσος ἄρχισε τὰ τοὺς φωνάζει με χαρὰ:

— Μπαμπά! μαμμά! ἔγινε Ἀράπης!

— Τ' εἶν' αὐτὸ τὸ μαῦρο ζωντανὸ πὺς μ'ας ἔρχεται; εἶπε ὁ Ὁσκάο.

— Ἄν εἶχε φτερά, θάλεγα πὺς εἶναι κοράκι, πρόσθεσε ἡ Γεωρούδη.

— Μπαμπά! μαμμά! ἔγινε Ἀράπης! ἔξακολουθοῦσε νὰ φωνάζει ὁ μικρός.

— Μπά! καλὲ αὐτὴ εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ Ἀλφόνσου μας!... Πὺς ἔγιν' ἔτσι τὸ παιδί!...

— Βλέπετε; ἀποκρίθηκε ὁ μικρός με καμάρι. Ὁ καλὸς Μαϊμουδιὰν μ' ἔβαψε μαῦρο, γιατί τώρα ἔχουν πέραση οἱ Ἀραπάδες. Θὰ μ'ῶ πορτιέρης σὲ πλουσιόσπιτο, ἢ γκροῦμ σὲ Τράπεζα, ἢ ταμπουρλιέρης σὲ Τζαζ-μπάντα!... Θὰ βγάλουμε ἕνα σωρὸ λεφτά!...

— Δυστυχία μου, δυστυχία μας! φώναξε ὁ πρῶν βασιλιάς. Μ'ας κοροῦδεῦν κόλα! Πάει, χάσαμε τὸ στέμμα, τὴν ἐξουσία, τὸ γόητρο, ὅλα, ὅλα! Εἶναι φοβερό! Ἰδὲς χάλια, ἰδὲς μαυρίλα!... Ἀράπη μ'ας τὸν ἔκαναν τὸ γιό μας! Δὲν μποροῦμε πὰ νὰ σταθοῦμε δῶ πέρα! Τί καλὸ νὰ περαινόμενε, ἀφοῦ καταντήσαμε νὰ μ'ας κοροῦδεῖ κι' ἕνας παλιο-Μαϊμουδιὰν!...

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Η ΑΔΕΛΦΗ

ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟ ΔΡΑΜΑΤΑΚΙ

— Συνέχεια από το προηγ. και τέλος —

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ

"Οχι, στ' όρμιζομαι!

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ (ψιθυριστά)

Με τρυπάνε στην κοιλιά... άγκά-
θια... καρφιά...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ

Είναι ή πεποιθήσής μου!... "Ισω, δέν ξέρω. Σε μένα πού λείπει ή «ιερή φλόγα», εγώ πού δέν έχω ύψηλά ιδανικά, νά νομίζω, νά μου φαίνεται κάτι σπουδαίο, νάφοσιωθώ σ' αυτό τό παιδάκι (δείχνει τό Γιαννάκη) πού δέ γνώρισε τά μητρικά χάδια και πού σ' — έλα, όμολόγησέ το — τό θεωρείς σάν ένα βάρος!...

NINA (πολύ σιγά)

"Αν δέν είχε γεννηθεί... τότε θά μπορούσα...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ (έντονα)

Μά γιατί δέ λές λοιπόν—κι' αν πέθαινε;...

NINA (μέ φρίκη)

Τί λόγια λές!...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ

Τά δικά σου!... Τά προχωρώ μόνο... Μή γελιέσαι!... "Η άγάπας τούς δικούς σου και πρέπει νά θυσιάστης γι' αυτούς, ή θυσία σέ τους γιά τή δική σου εύτυχία... Διάλεξε!...

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ (δυνατά)

Τρέχει από δώ... από κεί... σκοτάδια... κι' άγκάθια πολλά...

NINA (μ' άπορία)

Μά τί λέει;... Ξύπνησε;...

ΣΚΗΝΗ Ε'

(Μπαίνει ή Μάρθα βισοτικά. Στόν όμο της άκουμπάει ή Γιαγιά, πηγαίνουν πρós τό ντιάνι χωρίς νάντυλη-φθούν τά κορίτσια.)

ΜΑΡΘΑ

Μά νά φοφήση, κυρία τό γα-
τί, μόλις τότε!... Τ' είν' τούτο;

ΓΙΑΓΙΑ

"Εγώ νά τοῦ τό δόσω;... έγώ;...
Μά πώς μπορούσα νά τό δώ;...
πώς μπορούσα νά τό δώ;...

(Γέρνουν κι' οί δύο στό ντιάνι)

ΓΙΑΓΙΑ - ΜΑΡΘΑ

Γιαννάκη μου!... παιδί μου!...

ΓΙΑΓΙΑ (μέ συντριμμένη φωνή)

Μάρθα, εσύ πού βλέπεις, πές μου,
ζή ακόμα;...

NINA (τρομαγμένη)

Τί λέτε;...

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ

"Αγκάθια... πολλά... πολλά...

ΜΑΡΘΑ

Νά το, κυρία μου... μιλάει, χρυσή
μου κυρία... τό παιδάκι μας!...

NINA

Μά τί συμβαίνει, επιτέλους, τί πάθα-
τε;... κοιμάται;...

ΓΙΑΓΙΑ

Νίνα, έδω είσαι, παιδί μου!... Δέν
κοιμάται, όχι... Μάρθα, τρέχα γρήγο-
ρα στό γιατρό... γρήγορα, Μάρθα, νά
σου δώση ό Θεός καλό, παιδί μου!...

(Σ' όλη αυτή τή σκηνή ή "Αλεξάνδρα πα-
ρακολουθεί από μιá γωνιά, χωρίς νά μιλή,
σά νά μὴν αισθάνεται τίποτα. Ψυχρή, άμίλη-
τη σάν άγαλμα. "Η Μάρθα φεύγει τρέχοντας.)

«Ψυχρή, άμίλητη σάν άγαλμα». (Σελ. 124, στ. β')

ΓΙΑΓΙΑ (στή Μάρθα)

Κι' άκου δώ;... Πές 'του πώς φό-
φησε τό γατί!... Νά φέρης άμέσως τό
γιατρό, Μάρθα... Πές του, μόλις ήπια
ή γάτα τό γιατρικό!...

NINA

Γιαγιά, τί λέτε; πού γιατρικό;...

ΓΙΑΓΙΑ

Ναί, παιδάκι μου, ναί, (μέ συγκί-
νησι) τοῦ τδδωκα εγώ... μου τδφερε ή
Μάρθα — δέν έφταγε κι' αυτή... Ένα
μπουκαλάκι είχε στό λαδομάνο... ένα...

NINA

"Οχι, γιαγιά, δού... Τό Potion Ri-
viere και τις στάλες τοῦ άρσενικοῦ...

ΓΙΑΓΙΑ

"Αρσενικό ήταν τάλλο μπουκάλι;...
Θέ μου... απ' αυτό... απ' αυτό ή-
πιε!... Μιά κουταλιά όμως, όχι δύο...
όχι... και τοῦλεγα τό παραμύθι, τό
πουλάκι μου... και κείνο μ' άκουγε,
ώρα!... ώρα!...

("Η Νίνα άκούει μέ τρομαγμένα μάτια, δι-
χως νά μιλή, δαγκώνοντας τά δάχτυλά της
στis άκρες γιά νά πνίξη τούς λυγμούς πού ά-
νεβαίνουν στό χέλιό της.)

... Κι' ύστερα, έτσι, χωρίς νά πη-
τίποτα... κοιμήθηκε... έπεσε σέ λή-
θαργο... κι' έλεγα γώ τό παραμύθι...

μ' άρχισε ύστερα νά λήη άλλα τών
άλλων... κι' έλεγε... — άχ, ή
Μάρθα, ακόμα τό γιατρό!... —
και δέ μάρσε έμένα αυτός ό υ-
πνος... και πήγα στή κουζίνα
και φώναξα τή Μάρθα, ακόμα
νάρθη, ακόμα;... — κι' είπα:...

— μά πώς βρέθηκε ένα μόνο μπου-
καλάκι;... — κι' είπα:... δώσε λι-
γο στό γατί: από τό γιατρικό τοῦ
Γιαννάκη... και... παιδί μου...
Γιαννάκη μου...

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ

"Αγκάθια, άχ...

ΓΙΑΓΙΑ

Καί... τό γατί φόρισε!...
Νίνα!... (πιάνει τό κεφάλι της
και κλαίει) Κι' ακόμα ούτε Μάρ-
θα, ούτε γιατρός...

NINA (πέφτει μέ φοβερούς λυγμούς σέ
μιá καρέκλα).

"Εγώ... εγώ φταίω ή κακούρ-
γα!... "Αν δέν έφευγα, δέ θά γι-
νόταν τό λάθος... "Εγώ, βέβαια!
"Ετρεχα νά φροντίσω γιά Πολυ-
τεχνεία... Και τόν άφησα μόνο
του... Κι' είπα—βέβαια, τό εί-
πα... «αν δέν είχε γεννηθεί» —

"Αλεξάνδρα! (σηκώνεται και σπάει
κοντά της). Δέν τό είπα αυτό;
και σ' δέ μούπες «ή αν πέθαινε»;
Θέ μου! Γιατί, γιατί νά τό πής
εσύ αυτό; (τήν κουνάει) γιατί νά
τό πής; Δέ μιλάς;... έ, γιατί δέ
μιλάς;... Τί έκανα, Θε μου! Τί
έκανα!... Νά τοῦ λέω παραμύθια
τόχα άγγάρια, νά τοῦ κάνω συν-
τροφία, νά κάθουμαι κοντά του...

Θέ μου!... Θέ μου!...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ (ψυχρά)

Είναι ένα μάθημα σκληρό...

NINA

Μή μιλάς, όχι!... Τί έκανα, άχ, τέ
έκανα; Γιατί νά φύγω άπ'...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ

Σώπα, ό γιατρός...

("Ο γιατρός μπαίνει χωρίς νά χαιρετήσει
κανένα και πηγαίνει πρós τό Γιαννάκη)

NINA (τρέχει στό γιατρό)

Γιατρέ μου!... Θά τόν σώσουμε;...

"Αρσενικό τοῦδωσαν... Κατά λάθος...
("Ο γιατρός, χωρίς νάπαντήση, σκύβει στόν
άρρωστο. "Η Μάρθα πάει άθόρυβα κοντά στό
παράθυρο. "Η Γιαγιά σιγονταί στήν πολυ-
θρόνα. "Η Νίνα μέ δλάνουχα τρομαγμένα μά-
τια παρακολουθεί τό γιατρό, δαγκώνοντας μέ
λάσσα τά δάχτυλα. Μιά βαθιά πεντάλεπτη
σιωπή. Πού και πού μόνο άκούγεται τό ψιθύ-
ρισμα τοῦ Γιαννάκη "Αγκάθια... άγκάθια...
και τό σιγάνό κλάψιμο της Γιαγιάς.)

... ..
ΠΑΤΡΟΣ (σηκώνεται μέ φωτεινό πρόσωπο)
Θά τό σώσουμε!... Είναι ακόμα και-
ρός... έχω τό αντίδοτο... (βγάζει έ-
να μπουκαλάκι από τήν τσέπη του και
ξανάσκυβει στό Γιαννάκη).

NINA (πέφτει κλαίγοντας στήν άγκαλιά
της Γιαγιάς)

Τί πήγαμέ νά πάθουμε, Γιαγιά μου!
ΓΙΑΓΙΑ (μέ σηκωμένο ψηλά τό κεφάλι
κάνει τό σταυρό της)

Σέ δοξάζω, Θεέ Παντοδύναμε!... Τί
φριχτό, τί φοβερό θά ήταν!... Και νά
τοῦ τό δώσω εγώ, μέ τά ίδια μου τά
χέρια;... Μά πώς μπορούσα νά τό δώ
ή τυφλή, τυφλή...

NINA (μέ μιá λάμψη στό μάτι)
Γιαγιά!... "Εγώ ήμουνα ή τυφλή, μά
ώρα είδα! είδα...

ΛΙΛΑ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ
(Τά σκίτσα της ίδιας)

ΟΙ BENZINES ΔΙΗΓΗΜΑ

Σαράντα καΐκια έχουν οί Συνιές, μι-
κρά μεγάλα.

Μ' αυτά κάνουν ταξίδια στήν αντι-
κρινή "Ηπειρο, στό γειτονικό νησιά Λευ-
κάδα, "Ιθάκη, Κεφαλληνία.

Καμιά φορά φτάνουν ως στήν Πά-
τρα και μπαίνουν και στόν Κορινθιακό.
Φορτώνουν πατάτες από τό νησί, ξύ-
λα από τήν "Ηπειρο, πέτρες καμιά φο-
ρά γιά τά σπίτια πού φτιάγονται στή
χώρα. "Όταν δέν κάνει καιρό, έσα δέν
κλειστούν στό λιμάνι της χώρας, τρυ-
πάνουν στήν Κουλούρα "Εκεί μιá γλωσ-
σα ξηράς τά φυλάει από όλους τούς και-
ρούς, σάν νά τά κρατή στήν άγκαλιά
της. "Όταν τά καΐκια τους είναι δεμέ-
να, οί Συνιώτες ανεβαίνουν στό βουνά
τους, όπου έχουν σπαρμένες τις κατοι-
κίες τους, στό Γωμόρι, στό Βλαχάτικα,

στές "Απολυσίες, στό Κέντρωμα, στό
Τριτός, κι' εκεί σκάφτουν τις έλιές τους
και βόσκουν τά πρόβάτά τους.

Τώρα βγήκε νέα μόδα. Πάνε τά πα-
νιά. Βάζουν μηχανές μέ βενζίνα.

— Τί νά κάθεται, άδερφέ, καρφωμέ-
νος καταμεσίς στό πέλαγος, νά περιμέ-
νης τό μαϊστράλι γιά νά κουνηθής. Βά-
νεις σ' ενέργεια τή μηχανή και φτάνεις
σά βαπόρι όπου θές, και στήν ώρα. Σε
δύο ώρες από τό Κασσόπι είσαι στή χώ-
ρα. Μά τό πανί θές καμιά φορά δύο
μέρες. Κι' αν σέ πιάση κακός καιρός,
μπορείς νά βρεθής στή Σαγιάδα.

Κι' έτσι ένας-ένας έκαμε τά πανιά
κούρβλια κι' έβαλε βενζίνα. Και μέρα
νύχτα άκούς στόν κόρφο της Κέρκυρας
και πίσω στό πέλαγος κατά τήν "Ερεί-
κουσα, ντούπι, ντούπι τις μηχανές.

Μόνο ό καπετάν - "Αναστάσης δέ θέ-
λει νά γίνη μοντέρνος. Δέ θέλει νά βγά-
λή τά πανιά από τό καΐκι του, όπως
δέν έβγαλε και τή βράκα νά φορέση
παντλόνια.

— Δέν τάκούω γώ αυτά, λέει. Θά
τάφήκω όπως τά ήύρα. Πανιά ήύρα έ-
ταν πρωτομπήκα στό καΐκι, πανιά θά-
φήκω. Σάν πεθάνω, κάμετε ό,τι θέλετε.

"Ελεγε στά δύο παιδιά του πού τά
είχε συντρόφους στό καΐκι και στά χω-
ράφια.

— "Ακούς εκεί, ξανάλεγε και θύμωνε,
νά σεργιανούν τά καΐκια μας ξυλάρμενα
στά πέλαγα σάν ξεβράκωτα! Βρώμισαν
τό μοσκομυρισμένο άγέρα της θάλασσας
μέ τή βενζίνα τους. Ταξιδεύει κανείς
και νομίζει ότι περνά καντούνι της χώ-
ρας. "Εκαμαν τήν παρθένα τή θάλασσα
σάν τά μούτρα τους. Προτιμώ νά τό τρα-
κάρω στό βράχο, παρά νά τό βρωμίσω
τό καΐκι μου μέ τις βενζίνες τους.

Και τόν άκουγαν άμίλητα τά παιδιά
του. "Ο καπετάν "Αναστάσης δέν έπαρ-
νε κουβέντα. "Ο λόγος του ήταν προσ-
ταγή. "Ηταν ίσιος κι' αλύγιστος σάν τό
πρυμνιό κατάρτι.

Οί δουλειές όμως λιγόστευαν. Καθέ-
νας προτιμούσε νά ταξιδεύη μέ τή βεν-
ζίνα. "Ηξερε πότε θά φτάση. Καθένας
φόρτωνε τήν πατάτα του στή βενζίνα,
γιατί ήξερε ότι τό πολύ σέ τρεις-τέσσε-
ρις μέρες θά τήν ξεφόρτωνε. Μέ τά πα-
νιά μπορούσε νά μείνη κι' ένα μήνα μέ-
σα στό καΐκι και νά σαπίση.

"Ο καπετάν "Αναστάσης έσκαζε από
τό κακό του. Και όταν έκανε καιρός,
έπαρνε τά παιδιά του, έκαναν πανιά κι'
εταξίδευαν έτσι στόν κόρφο της Κέρκυ-
ρας γιά νά ξεμυδιάσουν.

Κόντευαν νά γίνουν τέλειοι τσοπάνη-
δες και σκαφτιάδες.

"Ο καπετάν "Αναστάσης ήταν νοικο-
κύρης. Είχε τό καΐκι του, τις έλιές του,
τις προβατίνες του, τό σπίτι του και με-
τρητά στήν κασέλα του, πού δέν τά ή-
ξερε κανείς.

Μιά μέρα λοιπόν, βαργιστημένος από
τό καθησιό, πήρε τά δύο παιδιά του και
κατέβηκαν στήν Κουλούρα. "Ετοίμασαν

τό καΐκι κι' έκαναν πανιά. Μόνο αυτός
ήξερε πού θά πηγαίναν.

"Εφτασαν στό Σιδάρι ήύρε πατάτες
φτηνές και φόρτωσε γιά καλά. Φυσοῦ-
σε βοριάδακι. Σε δύο μέρες φτάνει στή
Ζάκυνθο. Μοσχοπουλάει τις πατάτες.
Φορτώνει σαπούνι και τό φέρνει στήν
Πάτρα.

Δόξα σοι ό Θεός. Πουλήθηκε και τό
σαπούνι καλά. Σε δέκα μέρες ήταν πά-
λι στήν Κουλούρα. "Εδεσαν τό καΐκι
κι' άνέβηκαν στήν κατοικία.

Τότε, ένθουσιασμένος, ό Καπετάν "Α-
ναστάσης έβγαλε άπ' τή τσέπη του ένα
μεγάλο μάτσο έκατοστάρικα και πεντα-
κοσάρικα και τά σκόρπισε στό τραπέζι.

— Πάρτε, ρέ, φάτε, γλεντήστε όδο-
λα ξεχάρτωτα. Πέντε χιλιαδούλες βγά-
λαμε στό ταξίδι κι' ούτε μιá δεκάρα δέ
μάς έφαγε ή βενζίνα. Βάλε κείνο τό
διάβολο τό βρωμιάρη μέσα στό καΐκι
σου, θά σου καίη τά μέσα όδολα, τόν
κόπο σου, τόν ιδρωτά σου. Φτοῦ στή
βρωμα του!

Κι' ό καπετάν "Αναστάσης μάζεψε μέ
προσοχή όλα τά «όδολα» από τό τραπέζι,
χωρίς νάφήση ούτε δεκαράκι νά φάνε
και νά γλεντήσουν τά παιδιά του.

Κέρκυρα

Π. Α. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΠΙΟ ΟΜΟΡΦΟ

ΜΥΘΟΣ

Λένε, πώς στό πολύ παλιά χρόνια,
μίλαγαν τά πουλιά κι' όλα τάλλα ζώα
όπως οί άνθρωποι, κι' ακόμα πώς συ-
νηθίζανε κι' αυτά νά πηγαίνουν στό
σχολείο και νά μαθαίνουν γράμματα.

Γιά τό σχολείο ξεκινούσανε μέ τό
χάραμα της ήμέρας και γυρίζανε στις
φωλιές τους μέ τό βούτηγμα τοῦ ήλιου,
και γι' αυτό οί μαννάδες τους τό πρωτό,
πού τά κατευδώνανε, τούς έδιναν μαζί
τους φαί νά τδχουν γιά τό διάλειμμα
και τό μεσημέρι.

Μιά χαρναγή, ή καρακάξα — σάν κα-
κανοικοκυρά πού είναι — δέν πρόλαβε νά
ετοιμάση φαί γιά τό πουλάκι της και
ξεπροβοδώνοντάς το, τοῦ είπε:

— Πήγαινε στό σχολείο σου νά μὴν
αργήσης, κι' εγώ θά σου φέρω εκεί πιό
ύστερα τό φαί σου, αν δέ βρώ τρόπο
νά σου τό στείλω μέ κανένα άλλο πουλί.

"Εφυγε τό καρακαξόπουλο λίγο στε-
νοχωρημένο γι' αυτό. "Όταν ή μάνα
του, ύστερα από μιá-δύο ώρες, ετοίμασε
τό φαί και λογάριάζε νά τό πάη μόνη
της, είδε νά περνά ή κάτω από τή φω-
λιά της ή χήνα, πού καθότανε στό
βάλτο εκεί κοντά. Τήν καλημέρισε και,

σάν έμαθε πώς πηγαίνε στό σχολείο τών
πουλιών γιά νά πάρη μιá καλή συμβου-
λή από τή σοφή δασκάλα τους, «τήν
κουκουβάγια» — πότε θάταν ό καιρός νά
της πάη κι' εκείνη γιά μαθητοῦδι τό
χροινάριχο χηνόπουλό της! — τήν πα

ρακάλεσε να της κάνει τη χάρη να πάρη μαζί και το φαί για το δικό της παιδί.

— Και πώς θα το γνωρίσω το παιδί σου, κυρά-καρακάξα;

— Το μόνο εύκολο: δπιοι δής πώς είναι απ' όλα τα πουλάκια το πιό δμορφο, αυτό είναι το δικό μου και να το δώσης.

Τό πήρε ή χήνα, ξεκίνησε καμαρωτά κι έφτασε κεί, πάνω στην ώρα που κάνανε τα πουλάκια διάλειμμα και παίζανε τρελλά στα δέντρα του μεγάλου κήπου του σχολείου.

Κοίταξε προσεκτικά γύρω της και βρήκε πώς ανάμεσα σέ όλα, το πιό δμορφο ήταν ένα μικρό περιστεράκι ασπρο σαν το χιόνι. Σ' εκείνο λοιπόν έδωσε το φαί, λέγοντας πώς του το στέλνει ή μαννούλα του.

Όταν βράδυσε και γύρισε το καρακάξοπυλο στη φωλιά του, ψέφιο από την πείνα, έλεγε στη μάνα του με κλάμματα παραπονεμένα πώς δεν τάγαποσε άφου ξέχασε να του στείλη φαί και τάφισε νηστικό. Έτρεξε τότε ή καρακάξα, βρήκε τη χήνα και της έ-

κανε παράπονα πώς δεν πήγε το φαί στο παιδί της.

— Τί λές, καλή μου κυρά, θα σέ γελάσω τώρα!; Τό πήγα και το καλοπήγα και τώδωσα στο πιό δμορφο πουλάκι δπως μου το παράστησες: αν θές να πάμε μαζί στη φωλιά σου, να ρωτήσουμε και τό ίδιο το παιδί σου.

Άμα πήγαν μαζί στη φωλιά και είδε ή χήνα το καρακάξοπυλο, είπε:

— Άμ, δεν τώδωσα σ' αυτό, γιατί αυτό μοιάζει με κορακάοπυλο: τώδωσα σ' ένα πουλάκι ασπρο σαν το χιόνι που τό βρήκα έχω πιό δμορφο απ' όλα και τό νόμισα για δικό σου. Έπρεπε να μου πής άλλα σουσούμια της θωριάς του παιδιού σου για να τό καταλάβω. Έσύ, μάνα, έχεις δικίο να νομίζης πώς από τό παιδί σου δεν είναι άλλο δμορφότερο στον κόσμο: ρώτα έμως και τους άλλους να μάθης τί ιδέα έχουνε για κείνο. Μά φταίω έχω, που δέ ρώτησα τη δασκάλα να μου δείξη τό παιδί της καρακάξας, παρά βασίσθηκα στα λόγια σου. Τώρα απόχτησα γνώση γι' άλλη φορά.

ΠΑΝ. Π. ΣΕΦΕΡΑΝΣ

ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΑΕΡΟΠΟΡΟΙ ΣΤΟ ΒΟΡΕΙΟ ΠΟΛΟ

Μυθιστόρημα υπό NORBERT SEVESTRE

— Συνέχεια από τό προηγούμενο —

Όσο για τό ναύτη, αυτός ποτέ στη ζωή του δεν είχε γελάσει: όσο τώρα, καθώς ανέβαινε απ' την άνεμόσκαλα, βλέποντας τον κ. Άχιλλέα άντρειωμένο να είναι γαντζωμένος από την άγκυρά του πού ή εύλογημένη ανέβαινε με τέτοια άπελπιστική βραδύτητα.

Γιατί ό έναέριος αυτός γίγαντας δεν έκανε τώρα για πρώτη φορά τη δοκιμαστική του πτήση. Ήταν γνωστό και άπό τό άλλοτε, γιατί είχε καταρρίψει όλα τα παγκόσμια ρεκόρ της ταχύτητας και της άντοχής.

Η Άμερική τό είχε για καμάρι της, γιατί ιδιαιτερότητάς της ήταν ένας πολυε-

κατομμυριοχός άμερικανός, ό κ. Τζέφ Στέφενσον. Και ή Γαλλία έμως είχε μερίδιο σ' αυτή τη δόξα, γιατί τό σχέδιό του τό είχε κάνει ένας Γάλλος, και Γάλλοι επίσης ήταν ό πιλότος του, ό Όκτάβιος Φονδιέλλ, ό μόνος άνθρωπος που είχε ως τότε κατορθώσει να πετάξη πάνω από τον Άτλαντικό και να ξαναγυρίσει πάλι στο σημείο απ' όπου είχε ξεκινήσει χωρίς να σταθή πουθενά.

«Ο κ. Άχιλλέας Άντρειωμένος άρχισε να γελάει...» (Σελ. 127, στ. α'.)

Και έμως τό μοναδικό αυτό κοτόρθωμα δεν άρχοσε ούτε στο θαρραλέο πιλότο, ούτε στον Τζέφ Στέφενσον, και τώρα είχαν αποφασίσει να πετάξουν πάνω από τό Βόρειο Πόλο.

Προτού να ξεκινήση για την τολμηρή αυτή έξερεύνηση, που οι περισσότεροι καταδικάζαν κι έλεγαν πώς θαποτύχη έντελώς, τό αερόπλοιο είχε ύποστει κάμποσες μεταρρυθμίσεις σύμφωνα με τις οδηγίες του Φονδιέλλ και με την έγκρισή του κ. Στέφενσον. Κι' έτσι, τελειοποιημένο τό αερόπλοιο και διαρρυθμισμένο σύμφωνα με τις απαιτήσεις του νέου του δρομολογίου, είχε ξεκινήσει λίγες μέρες πριν από τό Ρόντ-Άϊλαντ της Άμερικής, είχε ξαναπεράσει πάλι τον Άτλαντικό και είχε προσγειωθεί στο αεροδρόμιο του Κλόυντον. Εκεί ανανέωσε και συμπλήρωσε τις προμήθειές του, και χωρίς νάφήση να διαλευκανθή τό μυστήριο για τις καινούργιες μεταρρυθμίσεις που του είχαν γίνει, διευσθύνθηκε προς την Στοκχόλμη.

Απ' εκεί ξεκίνησε για την επικίνδυνη διαδρομή του, που θα κατέληγε πάλι στην Άμερική περνώντας από τό Βόρειο Άκρωτήριο, τη Σπιτοβέργη, τον Πόλο, τη Γροιλανδία και τό Λαβραδέρ. Διαδρομή που ως τότε κανείς έξερευνητής δεν είχε δοκιμάσει να την επιχειρήση οποιαδήποτε κι' αν ήταν τα μέσα του. Τό αερόπλοιο θα έφθανε άραγε στο τέρμα του;

Ήταν πολύ άμφίβολο. Όσοτόσο τό «Λίμπερτυ», συνεχίζοντας θριαμβευτικά τό δρόμο του, είχε προσγειωθεί στη νήσο Μαγκκερόι, δηλαδή στη βορειότερη άκρη της Εδρώπης μετά τη Νέα Ζέμβλα. Και διευσθύνταν προς την Σπιτοβέργη όταν, χάρις σέ μια σύμπτωση έ-

τυχε να διακρίνη τους ναυαγούς. Λίγα μίλια μακρότερα αν περνούσε, ή λίγες ώρες νωρίτερα ή αργότερα, ούτε θα τους είχε διακρίνει, ούτε θα τους είχε σώσει.

— Άφάνταστο! άπίστευτο! μονολογούσε ό κ. Άχιλλέας Άντρειωμένος, που χωρίς ώστόσο να παύση να μασσά και να καταπίνει, έσφουγγισε τά γυαλιά του και τά στερέωσε καλύτερα στη μύτη του, για να μπορέση να θαυμάση την τάξη και την κομψότητα της τραπεζαρίας όπου γευμάτιζαν αυτός και οι μικροί σύντροφοί του. Οι τοίχοι και οι πόρτες ήταν λακαρισμένοι άσπροι, οι καρέκλες ψάθινες, τά τραπέζομάνδyla και οι πετοέτες από λευκότατο λινό, τό τραπέζι ήταν στολισμένο με λουλούδια και τό «μενού» ήταν αξιόλογο. Άντσούγες, χαβιάρι και άλλα δρεκτικά, σολωμός, καπνιστός, ροσμπιφ με πατάτες, σαλάτα, τυρί δλλανδικό, φρούτα διάφορα, έ, έ, δεν έλειπε παρά κανένα απ' αυτά τά παγωτά σοκολάτα ή βανίλια που όνειρευόνταν στο παγοδούνι.

Και χωρίς να τό θέλη, χωρίς ό ίδιος να γνωρίξη τό γιατί, ό κ. Άχιλλέας Άντρειωμένος άρχισε να γελά, μά να γελά πού να δακρύζουν τά μάτια του, να γελά σαν τρελός, όπως λίγη ώρα πριν γελοοσε ό καλόκαρδος εκείνος ναύτης, όταν αυτός, ό κ. Άχιλλέας Άντρειωμένος, γαντζωμένος απ' την άγκυρα ταλαντευόταν τό ο δυσάρεστα στον άέρα. Όσο πιό άδικαιολόγητο είναι τό γέλιο, τόσο μεταδτικό είναι. «Ολοι οι συνδαιτυμόνες λοιπόν συμμερίζονταν την Ιλαρότητα του παιδαγωγού, έκτός από τη μίς Γκράς Κλάριτζ που ενδιαφερόταν πάντοτε για την αξιοπρέπεία της και κρατούσε όλη της τη σοβαρότητα, και τη στιγμή άκόμη που είχε τη μεγαλύτερη διάθεση να γελάση, — όταν έξαφνα άνοιξε ή πόρτα και παρουσιάσθηκαν δύο νέα πρόσωπα.

— Ο κ. Τζέφ, κυβερνήτης του αεροπλοίου, ό κ. Φονδιέλλ, πιλότος.

«Ολοι γύρισαν τά κεφάλια τους προς τό μέρος εκείνο.

Οι ναυαγοί είχαν ιδεί και πρωτύτερα τά δύο αυτά πρόσωπα, αλλά ούτε κατά τη διάσώσή τους, ούτε κατά την επιβίβασή τους στο αερόπλοιο είχαν έλθει σέ έπαφή με κανέναν άλλον έκτός από τό γελαστό εκείνο Μέρρυ Μπρόουντζων, που σκαρφάλωνε με τόση εύκνησία στα σχοινιά και σερβίριζε με τόση τάξη στο τραπέζι. Άντιλαμβάνόμενος την εξάντλησή τους, ό κ. Στέφενσον δέ θέλησε να υποβάλη σέ κανενός είδους άνάκριση τους ναυαγούς προτού να τους τονώση. Σύμφωνα με τις διαταγές του λοιπόν τους έτοίμασαν ένα καλό γεύμα, που ήταν τό πιό έπείγον ύστερα από τη διάσώσή τους απ' τόν δγκόπαγο.

Κι' έμως ή σωτηρία των ανθρώπων αυτών δημιουργούσε ένα σωρό προβλή-

ματα σπουδαιότατα και πού δεν έπρεπε ν' άργήσουν να λυθούν.

Τί θα τους έκαναν στο «Λίμπερτυ», τους άπρόσκλητους αυτούς επιβάτες; Θα τους αποβίβαζαν; Και πού; Και πώς;

Ένδωσ ό πεινασμένοι χόρταιναν την πείνα τους, ό κ. Στέφενσον είχε πάρει κατά μέρος τον Φονδιέλλ, για να συνεννοηθή μαζί του.

Ο υπέρπλοτος Άμερικανός είχε μιιά άπόλυτη και δικαιολογημένη έμπιστοσύνη στον πιλότο του, όπως ακριβώς ό κ. Ντεντεβίζ είχε στον παιδαγωγό των παιδιών του. Τόν ήξερε τολμηρό, έτοιμο πάντοτε για τά πιό ριψοκίνδυνα τολμήματα. Άνθρωπο πού δεν υποχωρούσε ποτέ οποιοσδήποτε κι' αν ήταν οι κίνδυνοι κι' οι συνέπειες της επιχείρησης που του έπρότειναν ν' αναλάβη. Άλλά ό Φονδιέλλ, πού είχε λάβει μέρος στον πόλεμο και βρισκόταν στην άκμή της ηλικίας του, δεν ένεργούσε ποτέ άπερίσκεπτα. Έθαζε κάτω τά υπέρ και τά κατά, υπολόγιζε όλες τις πιθανότητες και δεν άφινε τίποτε στην τύχη.

Σκεπτικός, με τό μέτωπο ζαρωμένο και με την στενοχώρια σ' όλο του τό πρόσωπο, ό πιλότος εξέθεσε τις άπόψεις του, τις όποιες υποστήριζε μ' έπιμονή. Κανείς δεν ήταν πιό εύχαριστημένος από αυτόν που είχαν σωθεί οι ναυαγοί, τόσο μάλλον πού, καθώς του είχε πεί ό Μέρρυ Μπρόουντζων, τρεις απ' αυτούς ήταν συμπατριώτες του. Μά ή διάσωση αυτή του έκανε άνω-κάτω όλα του τά σχέδια, γιατί δεν μπορούσε νάναλάβη την ευθύνη να τους κρατήσει όλους πάνω στ' αερόπλοιο.

— Στο αερόπλοιο! Μά τί θα τους κάνουμε; φώναξε. Περιορίσαμε τό πλή-

ρωμά μας στο έλάχιστο. Δεν πιστεύω πώς τό κάναμε για να φορτωθούμε επιβάτες πού μοναχά θα μάς επιβαρύνουν χωρίς να μάς είναι χρήσιμοι σέ τίποτα! (Άκολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Η ΕΛΠΙΔΑ

[Τό περίφημο ποίημα του Schiller]

«Ολοι μιλούν αδιάκοπα για εύτυχισμένα χρόνια και πλάτουν όνειρα χρυσά και με γοργά φτερά τους βλέπεις όλους να πετούν και άποζητούν αιώνια σέ κόσμους άλλους μιιά άφθαστη, μιιά άτέλειωτη χαρά. Γερνά ό κόσμος με καιρό και πάλι ξαναιώνει, μά την έλπίδα απ' την ψυχή κανείς δεν ξεριζώνει.

«Η έλπίδα μέσα στη ζωή καθένα συνοδεύει, εκείνη τό παιδρό παιδί για πάντα τηγυρνά ή μαγική της ή μορφή τό νέο σαγηνεύει τό γέρο και ως στον τάφο του εκείνη κυβερνά γιατί κι' αν κλειή στον τάφο του του πόνου τη ρυτίδα, κι' εκεί, σιμά στο μνήμα του, φυτεύει την έλπίδα.

Δεν είναι πόθος μάταιος, όνειρο πού δέ μένει, ούτε φυτρώνει άσκοπα σ' άνόητη καρδιά. Για κάτι τι καλύτερο είμαστε γεννημένοι: τέτοια φωνή στα στήθια μας άκούεται βαθιά.

Και ό,τι εκείνη ή μυστική φωνή μάς ψιθυρίζει, δεν είναι πλάνη της ψυχής που αδιάκοπα έλπίζει.

(Από την «Ιόνιον Άνθολογία») ΘΕΟΦΙΛΟΣ ΒΟΡΕΑΣ

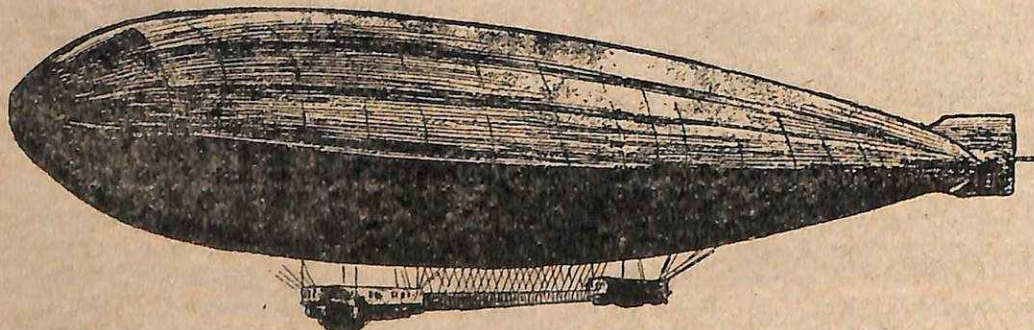
ΑΝΤΙΘΕΤΑ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑ

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ: — Προέπει να πίνουμε γάλα για να γίνουμε εύρωστα παιδιά! Τό γάλα είναι ή καλύτερή μας τροφή, ή χαρά μας!..

ΤΟ ΜΟΣΧΑΡΑΚΙ, απ' άντίκρου: — Άμ' έχω;... Δεν πρέπει να γίνω εύρωστο κι' έχω; Τί μου πίνετε λοιπόν τό γάλα μου;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'.

Τό πηδαλιουχούμενο «Λίμπερτυ» Και αν άκόμη δεν είχαν μαντεύσει την έθνικότητα του αεραστάτου που τους μάζεψε, τό όνομά του μόνο «Λίμπερτυ» ήταν άρκετό για να τους μάθη ό,τι επιθυμούσαν να γνωρίσουν, ήταν λίγη ώρα αργότερα, καθισμένοι γύρω από ένα πλούσιο τραπέζι, δοκίμαζαν — και με τί όρεξη — τά υπέροχα φαγητά που τους σερβίριζε ό φίλος τους ό ναύτης.

Τό πηδαλιουχούμενο «Λίμπερτυ».

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΝΙΚΗ

Αγαπητοί μου,

Η ΕΠΙΤΡΟΠΗ των έφετετιών Καλλιτεσιών έδω στάς Αθήνας, πού επρόκειτο νά εκλέξη πρώτα μιάν «μίσ Αθήναι» κι' έπειτα, ανάμεσ' απ' όλες τις εκλεκτές των Έπαρχιών, τή «μίσ Έλλάς», έκαμε μιάν έμπνευσμένη αυθαίρεσιάν: Έπειδή καμιά από τις υποψήφίες δέν τήν ικανοποιούσε, άρπαξε—είναι ή κυριολεξία, — μιάν Αθηναία κόρη πού παρακολουθούσε τόν διαγωνισμό από ένα θεωρείο των «Όλυμπίων», τήν ανάγκασε, θέλοντας και μή, νά υποβάλη υποψηφιότητα, και τήν ανακήρυξε άμέσως πρώτα «μίσ Αθήναι» και κατόπι «μίσ Έλλάς». Έκείνοι πού υποστήριζαν άλλες υποψήφίες, χάλασαν τόν κόσμο. Φώναζαν «αίσχος!» κι' απειλούσαν νά τά κάμουν θάλασσα. Έγιναν τελοσπάντων «έκτροποι σκηναί» στο χορό των Καλλιτεσιών. Η Έπιτροπή όμως δέν υποχώρησε. Και σέ λίγο αποδείχθηκε πώς τó «αίσχος» αυτό, όπως έλεγαν οι αντίθετοι, δέν έγινε παρά για δόξα και καύχημα: Η δ. Αλίκη Διπλαράκου, ή Αθηναία, πήγε στο Παρίσι, διαγωνίστηκε με τις ώραιες πού είχαν στείλει εκεί τά Ευρωπαϊκά έθνη, — Γαλλία, Ιταλία, Γερμανία, Βέλγιο, Αγγλία, Ισπανία, Ρωσία, Τσεχοσλοβακία, Βουλγαρία, Τουρκία, Πολωνία, Αυστρία, Ιρλανδία, Νοτιοσλαβία κτλ — τις νίκησε όλες κι' ανακηρύχθηκε «μίσ Ευρώπη»!

Γιατί έκαμε μεγάλη εκεί-πέρα έντύπωση ο γνήσιος «έλληνικός τύπος» τής Αθηναίας κόρης. Τή βρήκαν σά μιάν ζωντανεμένη Καρυάτιδα, σάν ένα έμφυχο άνάγλυφο του Φειδία, σά μιάν ζωγραφιά αρχαίου άττικού άγγελου. Όταν έμαθαν μάλιστα πώς ή Αθηναία αυτή κατέγεται από τή Σπάρτη, — ο πατέρας τής δ. Διπλαράκου είναι Σπαρτιάτης, — από μιάν έλληνική έπαρχία όπου τó έλληνικό αίμα διατηρήθηκε πιδ άνόθευτο μέσα στους αιώνας», είπαν πώς ή όμορφιά της συνδυάζει τήν άττική χάρη με τή δωρική αυστηρότητα των γραμμών. Κι' έλαβαν άφορμή νά πλέξουν ακόμα μιάν φορά τó εγκώμιο του «αιώνιου έλληνικού κάλλους» και τού «έλληνικού θαύματος», πού δέν τó βλέπει πιάν κανείς μόνο στα Μουσεία, μόνο στους μαρμαρένιους ή τους χάλκινους ανθρώπους τής αρχαίας τέχνης, αλλά και στους ζωντανούς, τους σημερινούς Έλληνες, όπως τó μαρτυρεί ή θελκτική εμφάνιση μιās νέας Αθηναίας πού κατέγεται από τή Σπάρτη.

Αυτό έχει μεγάλη, πραγματικώς, σημασία για τήν Έλλάδα. Οι Ευρωπαίοι, οι ξένοι, πού ως τώρα θαύμαζαν παρά μόνο

τήν Αρχαία, βλέπουν πώς μπορούν νά στρέψουν τó θαυασμό τους και πρós τή Νέα, τή σημερινή, όπου τó «αιώνιο έλληνικό κάλλος» έχει ξαναγυρίσει. Γιατί οι Ευρωπαίοι, — εκτός βέβαια από λίγους φωτισμένους φιλέλληνες, — είχαν τήν ιδέα πώς οι νεώτεροι Έλληνες είν' ένας λαός εκφυλισμένος, κατώτερος, άσήμαντος, σχεδόν θρόβαρος, πώς τó έλληνικό αίμα είχε νοθευθεί, ανακατεμένο διαρκώς μ' αίματα άλλων φυλών, — Αλβανών, Σλαύων, Τούρκων, — και πώς ποτέ δέν θά μπορούσε νά ξαναγεννηθή στήν κοιτίδα του ο αρχαίος πολιτισμός, πού τó πιό χτυπητό του στοιχείο ήταν οι άνθρωποι με τά εύπλαστα, τά τέλεια σώματα, όπως ταποθανάτισε ή σμίλη των αρχαίων γλυπτών. Και νά, τώρα ή ιδέα αυτή αποδείχεται πλάνη. Μόνο ή σκληριά κάτω απ' τους Τούρκους, μόνο ή δυστυχισμένη ζωή τóσων αιώνων, είχε κάνει τó λαό αυτό νά μή φαίνεται κείνος πού ήταν. Άλλ' άμα λευθερώθηκε, άμα έζησε λευθέρος ένα μόλις αιώνα, φάνηκε. Είναι, — όσο μπορεί νά είναι, — έτις, ο έλληνικός, ο αρχαίος. Και δέν μπορούσε παρά νά είναι. Πρώτο, γιατί είχε τή δύναμη νάφομοιώνη, νά ξεελληνίζει τά ξένα αίματα πού ανακατεύονταν με τó δικό του, τó αρχικό, τó αιώνιο. Κι' έπειτα γιατί κατοικούσε πάντα στήν παλιά του πατρίδα. Και καθώς σάς έξηγήσα κι' άλλη φορά, ο τόπος, ή χώρα, τó κλίμα πλάττει τους ανθρώπους. Τό γλυκό, τó εύκρατο, τó θαυμάσιο αυτό κλίμα τής Ελλάδας είναι καμωμένο, θάλεγε κανένας, για νά βγάλει ωραίους ανθρώπους, πού νά φθάσουν ή νά πλησιάζουν τόν ιδανικό τύπο, τόν ένα και τó μόνο, όπως τόν δημιούργησε για τó ανθρώπινο είδος ή Φύση. Τό κλίμ' αυτό είν' ακόμα τó ίδιο. Ούτε παγωμένη Σιβηρία έγινε, ούτε φλογισμένη κεντρική Αφρική. Κι' οι άνθρωποι λοιπόν, πού ζούν σ' αυτό τó κλίμα, μόλις μπόρεσαν νά δημιουργήσουν συνθήκες ζωής πιδ ευνόικες από κείνες πού είχαν στα χρόνια τής σκλησίας, δέν μπορούσε παρά νά ξαναγίνουν ωραίοι, νά ξαναβρουν τόν έθνικό τους τύπο, και νά ξαναζωντανέψουν έδω-πέρα οι Έφηβοι των αναγλύφων του Παρθενώνα κι' οι Καρυάτιδες τού Έρεχθείου.

Φυσικά, ή όμορφιά τού σώματος, μονάχα, δέν είναι όλος ο πολιτισμός ενός λαού. Οι ωραίοι άνθρωποι πρέπει νά είναι και πνευματικά καλλιεργημένοι, και κοινωνικά πειθαρχημένοι, νάχουν μόρφωση, άνταρφή, γούστο καλλιτεχνικό, όλα τελοσπάντων τά γνωρίσματα τού πολιτισμένου. Αλλά και κατ' αυτού τó έκλογή τής δ. Διπλαράκου στάθηκε εύτυχισμένη. Η Έλληνίδα αυτή, ή τόσο γνήσια, με τόν υπέροχο έλληνικό της τύπο, με τήν αγαλματένια κορμοστασιά

της, με τήν κλασική κατατομή της, είναι και μιάν τέλεια Ευρωπαία. Έμεινε χρόνια στο Παρίσι, μιλεί τά γαλλικά σάν Παριζιάνα, ξέρει κι' αγγλικά, παίζει κι' όργανο πιάνο, — μαθήτρια τού Ωδείου ακόμα, 18 χρόνων, — απαγγέλλει θαυμάσια, είναι κορίτσι τού κόσμου, των σκλονιών, με τρόπους, μ' ευγλωττία, μ' έξυπνάδα. Και μ' αυτά ακόμα τά χαρίσματα γοήτεψε τους Ευρωπαίους καλλιτέχνες, λογίους κι' ανθρώπους τού κόσμου πού επρόκειτο νά τήν κρίνουν. Έβλεπαν μιάν Έλληνίδα-Ευρωπαία. Και φυσικά δέν έδυσκολεύθηκαν καθόλου νά τήν ανακηρύξουν «μίσ Ευρώπη», όπως ίσως θά έδισταζαν για κανένα τó χωρίο κοού τού ούρο από άλλη χώρα... Κι' είναι πολύ χαρακτηριστικό εκείνο πού είπε, μπροστά στή δ. Διπλαράκου, ένας Παριζιάνος: «Έδω πιάν μπορούμε νά πούμε ω ο ί α κ ε φ α λ ή, αλλά και ο ί ο ν έ γ κ έ φ α λ ο ν έ χ ε ι !»

Δέν υπάρχει άμφιβολία: Η νίκη τής Έλληνίδος σηκώνει πολύ τήν Έλλάδα. Θά κάμη τους ξένους νά προσέξουν περισσότερο τή χώρ' αυτή, όπου ξαναγύρισε «ο έλληνικός τύπος», νά τήν γνωρίσουν, νά τήν εκτιμήσουν, νά τήν αγαπήσουν. Νά μάθουν ακόμη τή γλώσσα της, τή λογοτεχνία της, τήν τέχνη της, τήν ψυχή της. Μιά τέτοια, φιλελληνική νά πούμε κίνηση, για τή Νέα Έλλάδα, υπήρχε και πρωτότερα στήν Ευρώπη. Τά τελευταία χρόνια, οι νεοελληνιστές π. χ. είναι πολλοί. Η κίνηση αυτή τώρα θά δυναμώσει... Τελειώνω μ' έν' άλλο επίσης χαρακτηριστικό: Στο Παρίσι, στο σιδηροδρομικό σταθμό, τó πρωτό έλκειν πού ή μίσ-Ευρώπη έφευγε με τις άλλες «μίες» για τις Κάννες, ένα πλήθος κόσμου είχε μαζεωθεί για νά τις ξεπροδοδήση. Κι' όλοι αυτοί οι άνθρωποι, Έλληνες και ξένοι, τούς φώναζαν έ λ λ η ν ι κ ά: «Ζήτω ή Έλλάς!»

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΝΕΑ ΘΡΥΨΑΛΑ

Η αξία τού ζώου αναγνωρίζεται άμέσως σχεδόν από τήν εξωτερική του εμφάνιση. Τού ανθρώπου όχι. Μπορείς άξαφνα νά ιδής άντρα με θαυμάσιο κι' αξιοπρεπέστατο εξωτερικό, κι' ένψ τόν παίρνεις τούλάχιστο για Άρεοπαγίτη, μαθαίνεις πώς πουλεί πασατέμπο.

Ποτέ κεφαλή δέν διατιμήθηκε ευτελέστερα από τήν κεφαλή μιās Καρυάτιδας τού Έρεχθείου, πού πουλήθηκε κάποτε 24 δραχμές!

Όταν γίνη ή καταγραφή των διαφόρων ειδών τής φιλαρέσκειας, άς μή λησμονηθή κι' ή φιλαρέσκεια τής άμάθειας: «Α! έγώ δέν καταλαβαίνω άπ' αυτά!...»

Δ. Γρ. Κ.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΜΟΥ

“ΟΛΑΚΕΡΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ!”

[Μιά αθηναϊκή εφημερίδα, ή «Έλληνική», είχε τήν ώραία έμπνευση νά ζητήσει από μερικούς κορυφαίους τής εποχής μας νά ρίξουν ένα βλέμμα στο παρελθόν τους, ως τήν παιδική τους ηλικία, και νά πουν: τί όνειρεύονταν νά γίνουν όταν ήταν μικροί, άν πραγματοποιήθηκε τ' όνειρό τους αυτό ή άν τ' άλλαξαν κατόπι με άλλο, κι' άν είναι μεταναστεύοντες ή ευχαριστημένοι από τó έπάγγελμα πού ακολουθούσαν. Άνάμεσα σ' εκείνους πού αποκρίθηκαν σ' αυτή τήν έρευνα τής «Έλληνικής» — τόν Μακαριότατο Μητροπολίτη Χρυσόστομο, τούς πολιτευόμενους Παπαναστασίου, Ευταξία, Βοζίκη κ.ά. — αποκρίθηκε κι' ο κ. Γρηγόριος Ξενόπουλος, ο άγαπητός σάς Φαίδων. Κι' έπειδή κρίνω ότι μπορεί νά σάς ενδιαφέρει ή έξομολόγηση ενός συγγραφέα πού τόσο τόν διαβάσετε, τήν άναδημοσίευα έδω όλάκερη. — Σ. τ. Δ.]

Άπαντώ ευχαρίστως στήν ώραία έρώτησή σας:

Ποτέ στή ζωή μου δέν όνειρεύτηκα νά γίνω τίποτ' άλλο παρ' ό,τι έγίνα. Μπορεί, σάν ήμουν πολύ μικρός, — δέν τó θυμώμαι, — νά είπα κι' έγώ σάν όλα τά παιδιά: θέλω νά γίνω στρατηγός, δεσπότης, νομάρχης ή ζαχαροπλάστης. Άλλ' άφότου κατάλαβα τόν κόσμο, δέν έλεγα παρά «θά γίνω συγγραφέας!»

Δέν τó βρίσκω τώρα και τόσο παράξενο, άφού από μαθητής τής Α' τού Έλληνικού — θάμουν έντεκα χρόνων — είχ' άρχίσει κιόλα νά μουντζουρώνω χαρτιά. Και με μικρά διαλείμματα, έξακολουθούσα αυτό τó μουντζούρωμα ως πού κατάφερα, μαθητής πιάν τής Δ' Γυμνασίου — θάμουν δεκαέντε χρόνων — νά σκαρώσω τó πρώτο μου ρομάντσο, τά «Θαύματα τού Διαθόλου», και νά ζητήσω εκδόσή σάς Αθήνας!

Είχα συμμαθητή στο Γυμνάσιο και στενό φίλο τόν μακαρίτη Γεώργιο Κλαυδιανό, διακεκριμένο κατόπι μαθηματικό και καθηγητή τής Σχολής των Δοκίμων. Αυτόν έκανα κοινωνό των έφηβικών μου όνείρων. Και θυμώμαι πολύ καλά, πώς μιάν μέρα, στο σπίτι μου, έκει πού τού έδειχνα τά χειρόγρατά μου, τού είπα: «Τ' όνειρό μου είναι νά γράψω μιάν όλάκερη βιβλιοθήκη!» Κι' εκείνος γελώντας μου αποκρίθηκε: «Μά, καθώς βλέπω, δέν θά σου είναι και τόσο δύσκολο. Μισό ράφι αυτής τής βιβλιοθήκης θά τήχεις κιόλας γραμμένο...»

Παραπάνω είπα, ότι μιάν πού έγραφα, μιάν πού είχα τελοσπάντων τó «δωρο» νά γράψω, κι' ό,τι π. χ. νά ζωγραφίζω, δέν είναι παράξενο πώς μου ήλθε ή ιδέα νά γίνω συγγραφέας κι' όχι ζωγράφος... Η ιδέα όμως τής πολυγραφίας; τής «όλάκερης βιβλιοθήκης»; Έ, αυτή μου τήν ένέπνευσε... ο Βολταίρος. Και νά πώς: Τόν ίδιο καιρό, είχα συμμαθητή και φίλο τόν Αντώνη Καντακίτη. Αυτός είχε συγγενή τόν Τζώρτζη Καρβελά. τόν περίφημο Ζακυνθινό δικηγόρο.

Στό άρχοντικό του, όπως σχεδόν σ' όλα τά Ζακυνθιά εκείνο τόν καιρό, υπήρχε μιάν πλούσια βιβλιοθήκη. Απ' αυτήν ο Καντακίτης, φιλανθρωπιστής, δανειζόταν διάφορα βιβλία, πού είχε τήν καλοσύνη νά τά δανείζη και σέ μένα.

Άνάμεσα σ' άλλα ήταν και διάφοροι χρυσοδεμένοι Βολταίροι, πού τους έτρωγα τόν ένα κατόπι τού άλλου. Δέν τελείωναν όμως! Μόλις επέστρεφα δυο-τρεις, ο καλός μου Καντακίτης μου έφερνε άλλους τόσους. Μιά μέρα τόν ρώτησα: «Μά έχει ακόμα κι' άλλους; — Τί λές εκεί! μου αποκρίθηκε, ‘Ο Βολταίρος; Μά μόνο με τά βιβλία του, θά μπορούσες νά γεμίσεις όλη εκείνη τή βιβλιοθήκη!» Και μουδειξε μιάν μεγάλη ντουλάπα με βιβλία, πού είχαμε στο Γυμνασιάρχειο.

Αυτό ήταν! Πώς ο Βολταίρος είχε γράψει όλάκερη βιβλιοθήκη; Έτσι ήθελα νά γράψω κι' έγώ! Κι' έξακολούθησα εύσυνεήτα νά μουντζουρώνω χαρτιά. Άς ήλθα, τόν ίδιο χρόνο, στάς Αθήνας, νά σπουδάσω φυσικομαθηματικά. Αυτό δέν είχε νά κάνει. Αφού δέν υπήρχε Σχολή για «συγγραφείς όλάκερης βιβλιοθήκης», έπρεπε φυσικά νά γραφτώ σέ μιάν άλλη. Και προτίμησα τά Μαθηματικά, γιατί αρκετά με τραβούσε κι' αυτή ή ‘Επιστήμη. ‘Οστόσο κι' ως φοιτητής έγραφα. ‘Ολο έγραφα! Κι' είχ' άρχίσει μάλιστα και νά δημοσιεύω.

Δέν ξέρω τώρα πώς και γιατί, μά τó θυμώμαι πολύ καλά, — ήλθε και καιρός πού άφισα τó παλιό μου εκείνο όνειρο κι' άρχισα νά κυνηγώ κάποια άλλα: Νά γίνω ένας μεγάλος μαθηματικός! νά προσθέσω κι' έγώ κάτι σπουδαίο στήν ‘Επιστήμη — ένα νέο Λογισμό π. χ. σάν τόν Διαφορικό και τόν ‘Ολοκληρωτικό, νά, τόν Μεθοδικό Λογισμό (Calcul de methode)!... Η κι' ένα φιλοσοφικό Σύστημα, κάτι πολύ σχετικό με τά Μαθηματικά, σάν τó Θετικισμό τού Αύγουστου Κόντ, πού εκείνο τόν καιρό ήταν ο Θεός μου... Γρήγορα όμως, φαίνεται, είδα πώς δέν ήμουν γεννημένος για τόσο μεγάλα πράγματα. Και σιγά-σιγά ξαναγύρισα σ' όνειρο τó παλιό...

Η άπιστία αυτή, νά πούμε, πρós τήν Λογοτεχνία δέν έβόσταξε παρά ένα-δυό χρόνια τó πολύ. Έπειτα ξανάρχισα νά γράψω και νά δημοσιεύω. Κι' από τότε, — θάταν τó 1886 ή 87 — ως σήμερα, έξακολουθούσα νά κάνω τó ίδιο. Ούτε έκανα τίποτ' άλλο στή ζωή μου. Μόνο συγγραφέας! Κι' άφού γράφω σχεδόν πενήντα χρόνια, καθόλου παράξενο άν εκπλήρωσα και τóνειρο τής «όλάκερης βιβλιοθήκης». Δέν έφτασα βέβαια τó Βολταίρο, ούτε τόν Δουμά-πατέρα, ούτε άλλον, νομίζω, από τους περίφημους «πολυγράφους». Όταν θά συμπληρωθή όμως ή εκδόση και των δικών μου «Απάντων», οι βιβλιόφιλοι θάχουν εξήντα τό-

μους στή σειρά με τ' όνομά μου. Σήμε-ρα έχουν σαράντα. Μόνο πού δέν ξέρω άν θά ζήσω νά τους τυπώσω όλους. Γιατί εκτός πού παράγω ακόμα, με άπασχολεί κι' ή άνατύπωση των παλαιών πού εξαντλούνται. Έτσι ένα σωρό ρομάντσα, διηγήματα, θεατρικά έργα, κριτικές μελέτες, απομνημονεύματα κτλ. δέν τυπώθηκαν ακόμα σέ βιβλίο. Έ, άς ελπίζω.

Με ρωτάτε ακόμα, άν μετάνοιwsα ποτέ πού ακολουθούσα αυτό τó δρόμο κι' όχι άλλον. Μάρτυς μου ο Θεός, ποτέ, ούτε στιγμή! Δέν ζήλεψα κανένος ούτε πλούτη, ούτε δύναμη, ούτε δόξα. Είμαι αυτό πού είμαι και μου φτάνει. Κι' άν περηφανεύομαι για κάτι, είναι ίσα-ίσα γι' αυτή μου τή σταθερότητα. Από παιδί τραβώ τόν ίδιο δρόμο, χωρίς νά κοιτάζω δεξιά κι' άριστερά. ‘Ισα έμπρός!

Ίσως πρέπει νά προσθέσω και τούτο: Πρώτα ή κλίση, κατόπι τά ιδανικά. Δημιουργεί κανείς κι' επιδιώκει ιδανικά σύμφωνα με τήν κλίση του. Άδύνατο όμως νά δημιουργήση κλίση με ιδανικά εκ των προτέρων, a priori.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΟΝ

Τά καίμενα τά γατάκια! Πήγαν έκδρομή με τά φαγιά τους. Αλλά μιάν στιγμή πού τάφησαν μονάχα, ένα σκυλί τους άδειασε τó ένα καλάθι. Πού είναι τó σκυλί;

ΦΕΓΓΑΡΑΚΙ

Φεγγαράκι πλανεμένο, άμαθο, ξεγελασμένο, τρέχει πίσω από τó τραίνο!

Με τί φόβο, με τί βιάση, τρέχει, τρέχει νά προφτάση και τó τραίνο νά περάσει!

Τρέχει, τρέχει και τó τραίνο, βιαστικό και θυμωμένο, γιατί είν' άγοπορημένο.

Φεγγαράκι πλανεμένο, άμαθο, ξεγελασμένο, παραβαίνει με τó τραίνο!

Κι' όλο τρέχει σάν παιδάκι τó κουτό τó φεγγαράκι!

Μ. Δ. Σ.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Μιά μανιασμένη θάλασσα
ορθώνεται μπροστά μου
και μου ψηλώνει τους άφρονες
ως το παράθυρό μου,
και γέρον, ακόμα πιότερο
γέρον το πρόσωπό μου,
να με χαϊδέψ' ή άριμύρα σου,
πανώρια θάλασσά μου.

Τό τρομερό σου βουγγητό-
πού απλώνεται στ' αυτιά μου
καθώς ξεσπάς και δέρονσαι
κάτω στο σπιντικό μου,
μοιάζει ωσάν' να προκαλεί
τόν άγριο θυμό μου,
να έγω γαλήνη σε θωρο
μέ θλίψη στη θωριά μου.

Ό,τι μπορέσης άρπαξε
και σύντηψε και σκάψε
είναι όλα στη μανία σου
μικρότερ' απ' το νάνο,
και τα καράβια βούλιαξε
και τις ψυχές των θάψε.

Μ' απ' όλα πιδ γοργότερα
γλυκεία, παρακαλώ σε,
πάρε και την ψυχούλα μου
στά κυμάτια σου άπάνω,
και μέσ' στην τόση τρικυμία
κάποια γαλήνη δώσε...

Φιλόσοφη

Ο ΚΟΥΛΟΥΡΑΣ

Καθισμένος σταυροπόδι, έχει
στη συνηθισμένη του γωνιά,
περιμένει ο γερο-κουλούρας. Είναι
ένα άπομεινάρι του παλιού και-
ρού, ίσως από τα λίγα που σώ-
ζονται ακόμα μέσ' της πρωτεύου-
σας το θόρυβο και τη ζωή.

Οι φαριδιές του βράζει, ο σκο-
φος στο κεφάλι, οι άρβιλες στα
πόδια, σου θυμίζουν τούς παπ-
πούδες των παραμυθιών. Κι' ό-
μως αυτός δεν είναι ήρωας πα-
ραμυθιού και φαντασίας, είναι
ήρωας της σημερινής δύσκολης
ζωής. Ξεκινά κάθε πρωί με τό
καλάθι του περασμένο στο χέ-
ρι, κι' έρχεται ποδαρόδρομο από
μαυριά για να πουλήση τα κου-
λουρία του και να βγάλει το ψω-
του, κι' ίσως και το ψωμί της
φαιελιάς του...

Καϊμένη γερό! Ποιός ξέρει τί
ήσουν κάποτε και πώς κατήντη-
σες τώρα στο γεράματα; Ποιός
ξέρει, ποιός άέρας σ' έσπρωξε ά-
πό τα βάθη της Άθωνας, μέ-
σα στην πολυθόρυβη Άθήνα!...

Και περιμένει. Τώρα όπου να-
ναι θα κτυπήσει το κουδούνι κι'
ή θεά των ξεροψημένων κουλου-
ριών θα τραβήξει γύρω στο κα-
λάθι του τα λιχουδιάρικα μαιη-
τούδια. Ξέρει ο γέρος πώς ή
«πουλήση» θάβει καλή και γι'
αυτό δε λείπει μέρα από τη γω-
νιά του στού σχολείου την αύλη.

— Μπαρμπα, σου χωστώ ό
κτώ δεκάρες; νά, πάρε τις.

Και βάζοντας ό πονηρός μα-
θητής στο χέρι του γέρου τις δε-
κάριτες του, διαλέγει το πιό ξε-
ροψημένο κουλούρι.

— Αυτό, μπαρμπα, αύριο θα
στο πληρώσω, έ; γράψε το, έν-
νοια σου, δε σε γελώ.

Και τρέχει δαγκώνοντας τό
φρέσκο κουλούρι. Ο γέρος κου-
νά τό κεφάλι μ' ένα αγαθό χα-
μόγελο, βλέποντας τόν μικρό ν'
άπομακρύνεται.

— Πάρε, πάρε, φρέσκα! όκτω
ντεκάρες, μιά ντρακμή.

Κι' όταν αντίληφθ' ή τρι-
γωνιά γύρω στο καλάθι του κα-
νένα μαθητούδι, που διστάζει να
πλησιάση: «Έλα, έλα ντέ, πάρε,
τού φωνάζει, αύριο παράδες».

Και τό καλάθι άδειάζει, χωρίς
ή τσέπη του γέρου να γεμίξη.
Στους πιό πολλούς έκαμε λίστω-
ση. Και παίρνει πάλι τ' αγαθό
γεροντάκι τό δροίμο του, τρεχά-
το-τρεχάτο με τ' άδεινό του κα-
λάθι περασμένο στο χέρι. Χάνε-
ται πίσω απ' τη γωνιά του scho-
liou.

Καϊμένη κουλουρά! ξεφυλλί-
ζοντας καμιά φορά τις σχολικές
μου σελίδες, θ' αντικρίζω και σέ-
να να κάθεται σκυφτός έκει κώ-
τω στη συνηθισμένη σου γωνιά.
Άτρώμητη Φοβητισάρα

ΟΙ ΔΥΟ ΜΗΤΕΡΕΣ

Δέν έχει ηλικία
τρεϊς ώρες ό μικρούλης.
Δέν είναι ηλικίας
μιάς ώρας ή μικρούλα.
Και σκέπτεται ή μία
και λέγει για την κόρη
και σκέπτεται ή άλλη
και λέγει για τάγόρι:
— Θεέ μου, χάρισέ μου
μονάχα τόσα χρόνια
να δώ να μ' άξιώσης
την κόρη μου νουφούλα,
... να δώ να μάξιώσης
τό γιόκα μου γαμψούλη».

Σάνθιππος

ΣΒΥΣΕ ΤΟ ΦΩΣ ΓΙΑ ΝΑ ΕΛΘΟΥΜΕ!

Ήταν Αύγουστος. Είχε βρα-
δυάσει. Τό αβγουστιάτικο φεγ-
γάρι δεν είχε ακόμη προβάλει.
Θά πηγαίναμε με τη βάρκα σ'
ένα κοντινό νησάκι, έρημο, ως
μισή ώρα μακριά απ' τό λιμάνι,
για να πιάσουμε άγριοπερίστερα
στις σπηλιές του.

Δέν υπάρχει ωραιότερο πράγ-
μα! Σκαρφαλωμένοι στ' απότο-
μα βράχια της σπηλιάς, χωρίς να
βλέψουμε καί καλά, να τά πιάνης
ένα-ένα με τό χέρι στις φωλι-
τσες τους. Τί άγωνία, τί συγκί-
νηση, μαζί με γέλια χαρές ή πα-
ράσινα άπογοήτευσης.

Ήταν δεύτερη φορά που πη-
γαίναμε, όχι βέβαιον πώς θα πιά-
ναμε πολλά όπως την πρώτη, με
την προϋπόθεση πώς δε θάχαν
μερσίπει ακόμη ύστερα απ' την
πρώτη μας επιδρομή...

Σκοτάδι! Δέν είχε βγει ακό-
μη τό φεγγάρι. Πλησιάζαμε στην
άντη του νησιού. Ο κρότος των
κυμάτων μάς φανέρωνε έκεινο,

που με τό μάτια δέν μπορούσα-
με να δούμε: βράχιο απότομοι
ορθώνονταν σ' εκείνο τό μέρος.
Με μύριες προφυλάξεις και σιγά
σιγά πλησιάζαμε. Σ' εκείνο τό
μέρος της βραχώδους άκτής βοι-
σκόταν ή πρώτη σπηλιά. Κανείς
δε μιλούσε, κρατούσαμε και την
άναπνοή μας άκόμη.

Τή στιγμή αυτή κάποιος άνα-
ψε την άσπερίνη πουχαμε μαζί
μας. Τό φως της μάς τύφλωσε!

— Σβύσε τό φως, γοήγορα, για
να βλέπουμε! φώναξε ό βαρκάρης.

Στη φράση αυτή, που τόσο κα-
λά εφαρμοζόταν σε τούτη την
περίσταση, ξεσπάσαμε όλοι σε γέ-
λια που κόπηκαν όμως ξαφνικά.

Θορόισμα φτερών άκούστηκε,
κι' ύστερα φάνηκαν καμιά δε-
καριά άγριοπερίστερα να φεύγουν
γοργά απ' τη σπηλιά. Οι φωνές
μάς είχαν προδοήσει!

Τί κρίμα, τί μεγάλο λάθος!
Ή πρώτη μας άπογοήτευση,
στην πρώτη σπηλιά ή ίδια όμως
μάς περίμενε και στις άλλες δε-
κά που γυρίσαμε. Μόνο δυό κα-
τορθώσαμε να πιάσουμε.

Όταν γυρίζαμε, τό φεγγάρι, ό-
λοστρογγύλο, έλαμπε φρονταχτε-
ρά στον ολικάθαρο ουρανό, άρ-
μονική γαλήνη απλωνόταν παν-
τού, μόνο ό κρότος του κουπιού
άκουγόταν καθώς έσχιζε τό νερό.

Άνουβις

Τ' ΟΜΟΡΦΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Τά βράδια, που έξω ό βοριάς
άγρια φρυσούσε, που τό χιόνι εί-
χε λευκάνει όλη τη φύση, μου
λέγετε παραμύθια πολλά, γιαγιά...

Τά βράδια, που ή γαλήνη ή-
ταν απλωμένη σ' όλη τη φύση
κι' ή σελήνη καθρεφτιζότανε στα
ήρεμα νερά της θάλασσας, μου
λέγετε παραμύθια πολλά, γιαγιά.
Οδηγούσε τη μικρή μου φαντα-
σία σε παλάτια κρουσταλλένια
μαζί μ' όμορφα βασιλόπουλα και
πεντάμορφες βασιλοπούλες. Και
γεύομουν στα παραμύθια σου
αυτά μιά τόση γλυκά, μιά άφθα-
στη ευτυχία. Μά έξωρα απ' όλα
τά παραμύθια, άγαπούδα κάποιον
που τόδεγα «τ' όμορφο παραμύ-
θι». Σ' αυτό δέν μου έλεγε για
παλάτια κρουσταλλένια και πεν-
τάμορφες βασιλοπούλες, μόνο
μούλεγε για μένα την ίδια, πλέ-
κοντας σάν παραμύθι τη δική
μου ζωή. Κι' έλεγε, γιαγιά,
πώς θα μεγαλώσω κι' έγω και
θα νιώσω πολλές-πολλές χαρές,
θα πάω σε χώρες μακρινές, ό-
που ή θάλασσα θάβει πιδ γαλα-
νή απ' έδω, τά πουλιά θα τρα-
γουδούν πιδ γλυκά κι' ή φύση
όλη θάβει όμορφη σάν των πα-
ραμυθιών. Κι' ό καλός Θεός, έ-
λεγε, θα μου στέλνει άφρονες
χαρές που θα μοιάζουν σά μι-
κρά κουλουδιάκια και θα πλέ-
κουν τ' ωραιότερο στεφάνι της
ευτυχίας γύρω απ' τη ζωή μου...

Κι' έγώ πώς τ' αγαπούσα τό
παραμύθι αυτό, γιαγιά! Κάθε
φορά που ή παιδική μου καρδιά
φρουσκωνε απ' τη λύπη έρχόμουν
να κοντά σου και σου έζήτησα
τόμορφο παραμύθι. Και κάθε

φορά που ή μικρή καρδούλα με
πλημύριζε απ' τη χαρά, σούλε-
γα: Γιαγιά, πές τόμορφο παρα-
μύθι. Και πάντα τάκουσμά τε
έσβυνη τη λύπη, δυνάμωνε τ'
χαρά και βύθιζε την παιδική
φαντασία μου στα πρώτα άγν'
όνειρα...

Τώρα περνούν πάλι τά βρα-
δια του χειμώνα με τόν άγρο-
βοριά, περνούν οι γαλήνιες νύ-
χτες του καλοκαιριού, κι' όμως
παραμύθια δέν μου λές πιά, για-
γιά. Μάταια προσπαθώ μέσ' σ'
άγριο τραγούδι τό βοριά να ξε-
χωρίσω λίγα απ' τά λόγια το
παλιού παραμυθιού σου. Με-
τα στα γαλήνιες νύχτες το
καλοκαιριού, ακολουθώντας το
φωτεινός δρόμους των άστε-
ριών, ζητάω μέσ' στο γαλάζι-
άπειρο τη χώρα του όμορφου πα-
ραμυθιού σου.

Όμορφο παραμύθι των πα-
δικών μου χρόνων, άν ήταν δε-
γατό νάληθέμης μέσ' στη ζω-
μου πόσο, θάμουν ευτυχισμένη
Τζοκόντα

Δ Υ Σ Ε Ι Σ

Τό δειλιτό της ημέρας εκείνη
ήταν εξαιρετικά εύχάριστο, γι'
αυτό αποφάσισα να κάνω εν-
περίπατο στην άπέναντι πλα-
τού βουνού.

Πήρα τό μικρό μονοπάτι, τ'
ζωσιμένο από χλόη απ' τη μιά με-
ριά και την άλλη, και προχωρού-
σιγά-σιγά τραγουδώντας ένα ά-
γαπημένο μου τραγούδι, και στε-
κόμουν κάποτε να θαυμάσω τ'
μαγευτική δύση του ήλιου και
την όμορφιά της φύσης.

Έτσι έφτασα στην κατάφυτη
πλαγιά και έαπλώθηκα κάτω ό-
πόνα καταπράσινο, ψηλό πεδί-
ο, έχοντας άπέναντί μου τό
ήλιο που βασιλευσε χρισωμένο
ξαπλώνοντας στον ορίζοντα μ'
πορφύρα φλογερή, περιλαμπρη-
νη.

Τά σύννεφα ροδοκόκκινα κα-
φλογισμένα άρμένιζαν σιγά-σιγά
σάν καραβάκια.

Τό πεύκο μου έστειλε ένα ελ-
εργετικό άεράκι, που μου χά-
δευε έλαφρά τό πρόσωπο. Ή-
μουν καταμαγεμένη από την ελ-
συχία αυτή γύρω μου...

Σέ λίγο ό ήλιος χάθηκε ά-
την προσωρινή κατακόκκινη κα-
τοικία του, και κρύφτηκε στα
ξωτικά του παλάτια...

Τό λυκόφως βασιλευσε στη γο-
ρω φύση, ενώ ή σελήνη απ' τό
λο μέρος ύψωνε σιγά-σιγά τ'
χουσό της δίσκου, οίχνοντας χλω-
μές, άπάλξες άχτίδες στις κορυ-
φές των πενύων.

Έμεινα έτσι ξαπλωμένη, με
τό βλέμμα απλάνες στο γαλα-
ανάθροιστο ορίζοντα, άρπινοντα
τη φαντασία μου έλεύθερη να
πλανιέται σ' ένα κόσμο ιδεών κα-
άναπολήσεων...

Τρελλό Ίδανικό

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο ευγενικός Νάσος, που του
άρέσει εξαιρετικά ό πληθυντι-
κός, λέει στο θείο του:

— Καλημέρα σας, θείοι μας ή
Χαραυγή

Ο Μπέμπης έσπασε τό βάζο.
Ή μαμιά φωνάζει: — Ποιός
έσπασε τό βάζο;

Ο Μπέμπης: — Δέ σοϋ τό λέω,
μαμιά, γιατί θα με δείξεις.

Τρομερός

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Άθήναι, 42 δδδς Εύδριπίδου
την 13 Φεβρουάριον 1930.

ΣΗΜΕΡΑ, παιδιά μου, είμαι λί-
γο άδιάθετη. Αηλαδή πολύ... Διό-
τι έλασα όλα τά γράμματά σας από
χτές, είπα να σας στείλουν ό,τι ζη-
τείτε, έφρόντισα να έκτελεσθούν ό-
λες σας οι παραγγέλλες, — αλλά
νίπνιγής σου σ' όλα όσα μου γράφε-
τε, δέν μπορώ... Από λίγα λόγια
θα πω στον καθένα. Κι' άμα δυνα-
μώση ό πονοκέφαλος, θα σταματή-
σω. Ε, άς έλπίσω ότι όταν θα μου
έναρξατε, θα είμαι καλά...

Κι' έγω χαίρω, Άντιγόνη, γιατί
από τό γράμμα σου κρίνω πώς είσαι
πολύ καλό παιδί. Ψευδώνυμο σοϋ έ-
νέκρινα στο προηγούμενο. Σοϋ έ-
στειλα και τόν Όδηγό.

Ήταν καίρός, Έλληνική Θά-
λασσα, να μπής και στην κίνηση,
από είσαι πέντε χρόνια συνδρομή-
τρια. Σοϋ ένέκρινα τό ψευδώνυμο
πρόσχημες ως προτιμώμενο. Άν
δέν σ' αλάτι, αυτό είχε κάποτε και
μια συγγένισά σου, παλιά μου φί-
λη, που έδρασε πολύ στον κύκλο
της. Τη συνδρομή γιατί να τη στεί-
λεις ταχυδρομικώς, αφού είσαι στάς
Αθήνας και μπορείς να έλθης στο
γραφείο μου ή ίδια, ή να στείλεις
έμμεσο.

Εύχαριστώ για όλα, Άθηναις.
Έλπίσω τό κομμάτι που λές, και
σε μέλει. Κι' άν δέν έγκριθώ,
θα ώφελήθης από τις παρατηρήσεις
που θα κάμω και θα γράψης άλλο
καλύτερο. Ποτέ σ' αγδόν, να έέρης,
δέν έγκρίνονται τά πρώτα που μου
στέλνουν.

Όρατό τό γραμματάκι σου, Βα-
σιλίσσα της Νύκτας. Τώρα που
πήρες και ψευδώνυμο, έλπίσω να
μου γράψης συχνά. Άλλά... με
πιδ μαύρο μελάνι, παιδί μου, να ζή-
ς! Μπράβο, Ίωάννη Τραμπούλη!

Άν και μικρούλης, βλέπω ότι γρά-
φεις πολύ καλά. Και φανταζομαι
πιά τί ώρα τά γράμματά σου θα λα-
βαίνω, όταν θα μεγαλώσης ακόμα
πια... Σοϋ έστειλα χαρτί για
τις λύσεις σου.

Αυτό, Ίδανισμέ, θα τό μάθης
πολύ γρήγορα, γιατί τά παλιά κομ-
μάτια τελειώνουν. Όστε άν έκείνο
δέν τό ίδης ούτε στις απορρίψεις,
όχι στη Σελίδα των δυό έπομένων
φυλλαδίων, πρέπει να συμπιράνης
πιδ δέν τόλαβα. Αυτό θα πω και
σ' όλους έκείνους που μου έχουν
πέσει κομμάτια και δέν έμαθαν ως
πια την τύχη τους.

Και γιατί, Μαγεμένη Λίμνη,
έλάβαξς αυτό τόπρατο ψευδώνυμο;
δέν τό ανανεώσεις καλύτερα;...

Είπα στον κ. Φαίδωνα πόσο σοϋ
άρεσαν οι τελευταίες Έπιστολές του
και προπάντων έδειχνε για την όρθο-
γραφία δέν βλέπω όμως να είσαι
άνορθογραφη όπως λές...

Ααόφιλε, πρέπει να διαβάσης
τόν Όδηγό για να ίδης πώς στέλ-
νονται τά κομμάτια για τη Σελίδα.
Όστόσο, επειδή αυτό τό μικρό τό
είχες ως συνέχεια του γράμματός
σου, τό διάβασα και μπορώ να σοϋ
πώ ότι ή ιστορία είναι νόστιμη, άλ-
λά καθόλου γραμμένη όπως θάπρεπε.

Σε συγχάρω λοιπόν, Μάνε Πο-
θητέ, που έκπληρώθηκε ό μόνος
σου πόθος. Για όλ' αυτά που ρω-
τάς, σοϋ άπαντά ό Όδηγός που σοϋ
στέλνω.

Εύχαριστώ πολύ τόν αγαπητό μου
Δόν Ζουάν, που την Πρωτοχρονιά,
στάς Πατράς, έδωσε διαφιμήση της
«Διαπλάσεως» στην ταϊνία του Κι-
νηματογράφου Ίντελ. Τί καλά που
τό σκέφθηκε! μπράβο!

Έλαβα όλα σου τά γράμματά,
Παυλονάτε, μήν ανησυχής, κι' έ-
στέλεσα όλες σου τις παραγγέλλες.
Σ' εύχαριστώ για όλα γράφεις για
τη χαρά που σοϋ προσέδωκε τό φυλ-
λαδιά μου και για την επιθυμία που
έχες να λάβαινες από ένα... κά-
θε μέρα!

Άρρωστη κι' ή Καρμελίτα από
γρίπη. Εύτυχως σηκώθηκε από τό
κρεβάτι και μόνο που τό χέρι της
τρέμει ακόμα καθώς μου γράφει...

Εύχομαι τό έρχόμενο γράμμα της,
που τό περιμένω γρήγορα, να γρα-
φτή με χέρι σταθερό...

Χαίρω πολύ, Κιθαρωένα Κό-
ρη, που ξαναμπαίνω στο σπίτι σου,
τό φιλικό μου από χρόνια. Γράφε
μου λοιπόν αφού άναγνωρίζεις πό-
σο μεγαλύτηρη είναι ή εύχαριστή-
ση του συνδρομητού που λαβαίνει
μέρος και στην κίνηση...

Τά έλαβα όλα, έστέλεσα κι' εύχα-
ριστώ, Ίπποτή των Κύνων. Άλλά
σε παρακαλώ στο έξης να μου γράψης
πιδ εύανάγνωστα. Γιατί βλέπω ότι
δέν είσαι κακογράφος: όταν θέλεις,
γράφεις πολύ καλά. Μόνο που βιά-
ζεσαι...

Σοϋ έστειλα, Γεώργιε Σαμα-
τόπουλε, χαρτί των λύσεων και
τετράδια. Να, στον Όδηγό έγινε
ένα τυπογραφικό λάθος που πρέπει
να τό διορθώσης όλοι: Στο Άλφα-
ριθμικό Εύρετήριο, εκεί που λές
Πνευματικά Άσκήσεις, ή παρα-
πομπή είναι: Κεφ. Α, § 1-14,
σελ. 9, (και όχι Κεφ. Ε', σελ. 19,
όπως τυπώθηκε κατά λάθος).

Μάλιστα, Ίωάννη Μαλακοντή,
αφού τώρα έχεις τόσο πολλά μαθή-
ματα, άφησε νάρθη τό καλοκαίρι
για να πάρης ψευδώνυμο και να
μπής στην κίνηση με τά όλα σου.
Άλλωστε τώρα έχει λήξει κι' ή
προθεσμία της άποστολής Πνευ-
ματικών Άσκήσεων. Έλαβα και τά
Π. Πνεύματα, κι' όσα είναι καλά
θα τά δημοσιεύσω.

Φαντάζομαι, Άργοναύτη, τη
χαρά που έχετε κάθε φορά που με
λαβαίνετε: αλλά θα μου ήταν άδυ-
νατο να βγαίνω «τρεϊς-τέσσερις φο-
ρές την εβδομάδα»! Κι' όχι γι' άλ-
λο λόγο, παρά γιατί νομίζω ότι
δέν πρέπει να σας άπασχολώ πε-
ρισσότερο από τώρα... Τό γαλλικό
έκτατο ρητό έχει κι' άλλες λέξεις,

που ίσως δέν τις ξέρεις. Τά λάθη
αυτά του Κρυπτογραφικού είναι ά-
σημαντα, γιατί έννοούνται άμέσως.

Τίς έλαβα όλες τις συλλογές σου.
Μικρό Καλλιτέχνη, αλλά έννοεί-
ται ότι μιά μόνο θα περιλάβω σ'
αυτόν τόν Διαγωνισμό. Διάβασα και
στη «Νέα Έστία» τόν ύμνο αυτόν
χαριτωμένο, που έστειλε την Πρω-
τοχρονιά ό μεγάλος Γάλλος συγγρα-
φέας Ρομάν Ρολάν στον μεγάλο
μας ποιητή Κωστή Παλαμά.

Γιά τό Δημοψήφισμα των Ψευδω-
νύμων, Δεσπτή Έλπίς, είναι εύ-
λογη ή άπορία σου και σοϋ έξηγώ
ό,τι δέν κατάλαβες ίσως από την
άναγνώση του «Όδηγού». Κάθε χρό-
νο, όποψήφισμα είναι μόνο τ' άψευ-
δώνυμα του προηγούμενου. Φέτος
λοιπόν θα ψηφίσης δέκα από τά
ψευδώνυμα που φάνηκαν στο διά-
στημα του 1929. Τό χρόνο, θα
ψηφίσης δέκα απ' αυτά που θα φα-
νούν στο φετεινό τόμο του 1930.

Και τό δέκα σου, που τό πήρες τώρα,
άνήκει στα ψευδώνυμα του 1930: έ-
πομένως σοϋ τό άρέσουν, θα τό ψη-
φίσουν τό χρόνο. Με άλλους λόγους,
τό Δημοψήφισμα των Ψευδωνύμων
του 1929 διενεργείται τό 1930. Τό
Δημοψήφισμα των Ψευδωνύμων του
1930 θα διενεργηθ' τό 1931. Και
όττω καθέξης, Πιστεύω έννόησες.

Όραιός Έπιστολάς μου έ-
στειλαν αυτήν την έδωμάδα κι' οι
έξης: Φανφάν Λαουλίπ, Φάρος
της Ειρήνης, Εύδωάνη, Τασία
Κανδιδών, Μαρία Δ. Γούσκου,
Κοραής, Ρασπουτίν, Μελισσα,
Κάποιος, Έλιάνη, Άντιγόνη,
Πλοίαρχος Γράν, Χαλιμά, Κυρά-
Φροσύνη, Άλκηστις, Έρση Δρό-
σου, Περιπλοκάς, Τήμιος Καλλι-
τέχνης, Φάν-Φάν, Σμέλλος Χρύ-
σανθος, Φοίβος, Κόριννα, Πα-
ραμυθένιος, Δυσόχαρτο και Διά-
να.— Σ' όσους μπορέσω θάπαντήσω
στο έρχόμενο.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δέν έγκρίνεται, ούτε
αναμένεται, άν δέν συνοδεύεται από τό
δικαίωμα, όρ. 10.— Τά έγκρινόμενα ή ά-
νανομένα ισχύουν ως την 30 Νοεμβρίου
1930. Όσα συνοδεύονται από Α. άνήκουν
σε άγρία και όσα από Κ, σε κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Διαβολό-
παιδο, Α. (ΝΚ). Μαγεμένο Ή-
πειρωτάκι, Α. (ΔΛ). Βασίλειος
Βουλγαροκτόνος, Α. (Μακεδ. Δυ-
ναστ.). Βίλλυ Φρίτς, Α. Μαγε-
μένο Βασιλόπουλο, Α. Ροδοστά-
λακτος, Α. (!;!). Τζιτζιφιρά, κ.
(ΣΘ). Φοίβος, Α. (ΑΒ). Έλευ-
θέριος Σουδανός, Α. (ΕΖ). Μύ-
ριαμ, κ. (ΑΠ). Όνειροπόλο
Βλέμμα, κ. (ΕΚ). Γλυκιά Σα-
μωτοπούλα, κ. (ΕΓ). Κάμυλος
ντε Μουλέν, Α. (Μακ. Δυν.) Πύ-
θων, Α. (Μακ. Δυν.) Χρυσάετος
Καλαβρύτων, Α. (Μακ. Δυν.—
έτσι γιατί άπλως Χρυσάετος εί-
ναι άλλος φίλος μου). Γενναίος
Ήπειρώτης, Α. (ΠΓ). Μαριάννα,
κ. (!...).

Ανανεώσεις Ψευδωνύμων:
Ακάνθιο Ρόδο, κ. Έγγλεξίσα,
κ. Μαγιολούλουδο, κ. Τρυποκά-
νυδο, Α. Ρεμβασμός Ψυχής, κ.
Παραμυθένιος, Α. Ιανή, κ. Κό-
ριννα, κ. Μορτάκι, κ. Άριστο-
κράτιος, κ. Γενοβέφα, κ. Μη-
λον της Έριδος, Α. Μουσηγέτης
Άπόλλων, Α.

Ανανεώσεις Ψευδωνύμων:
Ακάνθιο Ρόδο, κ. Έγγλεξίσα,
κ. Μαγιολούλουδο, κ. Τρυποκά-
νυδο, Α. Ρεμβασμός Ψυχής, κ.
Παραμυθένιος, Α. Ιανή, κ. Κό-
ριννα, κ. Μορτάκι, κ. Άριστο-
κράτιος, κ. Γενοβέφα, κ. Μη-
λον της Έριδος, Α. Μουσηγέτης
Άπόλλων, Α.

Είς όσας έπιστολάς έλαβα μετά
την 12 Φεβρ/ρίου, στο έρχόμενο.

Η Διάπλασις άσπάζεται τους
φίλους της: Ζωήν Παγκάλο (έ-
στειλα) έμ' εύτυχής που, άν και
«μεγάλη πιά», με δίπλωμα διδα-
σκαλίσσης, δέν θεωρείς «κατώτερο
του έαυτού σου» να με διαβάξης! Ά-
γριοκούλι (ένόησα) αλλά δέν εί-
ναι καμιά σπουδαία «άδυναμία»
αυτό, κι' ίσως ούτε μπορεί να όνο-
μασθ' έτσι! Βεατριένη (εύχαρι-
στό πολύ) μένουν στη διάθεσή σου
όρ. 20.) Χρυσή Άκτινα (δέν πει-
ράζει, όταν εύκαιρής κι' έγω με
την ίδια χαρά θα σοϋ άπαντώ) έ-
στειλα.) Καίτη Κοβότσου (για τό
ξυπαράθεμα σ' εύχαρίστησα πότε θα
μ' άναγνώρισης;) Πουλί της Σκο-
τεινιάς (αυτό, είδες, σοϋ ένέκρινα
και τώρα έμπρός!) Άξένοιαστον
(εύχαριστώ όλα έστειλα 9 τε-
τράδια.) Παιδί του Εύρώτα (εύ-
χαριστώ πολύ, σένα και τόν Π.,
που θα έργασθης για τη διάδοσή
μου και θα έβρυσες και Σύλλογο!)

Ερηνή Ανδρου (αυτό, είδες,
σοϋ ένέκρινα έστειλα εύχαριστώ)
Δημ. Σελανικλήν (εύχαριστώ για
τά καλά λόγια, καθώς και ό κ.
Φαίδων έστειλα Όδηγόν) Νεμ-
ρώδ (έστειλα για τό άλλο, πρέπει
να περιμένω ως να δημοσιευθούν οι
λύσεις μπορώ να σοϋ πω έδω;) Ορ-
φέα (έστειλα) μόνον από μένα μπο-
ρείς να γράφεις τετράδια, ή δέ-
ποιον κι' άν τά θέλεις.) Όνειρο-
πόλο Βλέμμα (προηγ. γράμματα
με όρ. 5 και όρ. 34 δέν έλαβα.)
Άερονάτην (ναί!) Γεωργιάνα Άν.
Βάσου (έστειλα κάνει όρ. 6.)
Κωνσταντίνον Πορφυρογέννητον
(δέν θα έλαβα, φαίνεται) έστειλα
τά φυλλ. 5-10 που έκρατούντο,
γιατί είχε έπιστολές τό όρ. 5 α-
παράδεκτο!) Γιάννον Παντελίδην
(έλαβα, εύχαριστώ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 248ου Διαγωνισμοῦ.
Τοῦ φυλλαδίου τοῦτου αἱ λύσεις εἶναι δε-
κταὶ μέχρι τῆς 15 Ἀπριλίου.

148. Δεξιόγριφος

Γιὸς ξακουστός τοῦ Προίμου,
Κι' ἄλλοι του γιοὶ ἀνώνυμοι,
Χτίζουν μαζί πρωτεύουσα
Μεγάλη, περιώνυμη.

Μοσκοδό

149. Στοιχειόγριφος

Γιὰ νὰ μπῆς στὸ σπῆτι,
'Εμένα θὰ πρωτοπατήσης.
Τὸ λαμπρὸ ἂν μοῦ κόψης,
Στὸ δρόμο θὰ ξαναγυρίσης.

Ἀρλάνδα

150. Μεταγραμματισμός

Μὲς σὲ σκοτάδι θὰ βρεθῆς πυκνὸ,
Γυρνώντας σὲ ὑποχθόνια μέρη.
Μ' ἂν νὰ τἀλλάξης τώρα τὸ λαμπρὸ
'Ἡ φοικὴ κι' ἡ ἀπελπισία σὲ φέρη.
'Ὁ, θαύμα! ἐνα θεὸ θὰ ἰδῇς λαμπρὸ
Δούλη Δωδεκανήσου.

151. Αἵνιγμα

Ψάρι κι' ἀρχαίου ρήτορος
Γονιὸς τὸ ἀρσενικὸ μου.
Μέλος σπουδαίου τοῦ σώματος
Θὰ ἰδῇς στὸ θηλυκὸ μου.

Γιὰ τὴν Πατρίδα

152. Κερκινόμενος καὶ ἀντε-
στραμμένος Κυβόλεξον

* * * * *
* * * * *
* * * * *

Κάθε λέξις τοῦ Κυβόλεξου, εἰς
τὸ ὁποῖον θάναγινώσκειται ὀρι-
ζοντικῶς καὶ καθέτως, εὐρίσκεται
ἀντεστραμμένη εἰς ἐκάστην τῶν
κάτωθι φράσεων :

1. Ἀκόπως ὄνομα καλὸν δὲν
ἀποκτάται.

2. Βάδιζε τὴν εὐθείαν ἵνα εὐ-
τυχῇς.

3. Εἰς τὴν ἀγορὰν οὐδὲν κό-
σμιον θάξουσης.

4. Πολλάκις ταρασσόμεθα ἀ-
λόγως.

Ἀκυρδίστο Ρολοῖ

153. Κρυπτογραφικόν

12341567 = Ρωμαῖος Αυτοκράτωρ
21541 = Κράτος.
3621567 = Ποταμός.
41567 = Θεός.
514 = Ἐπίρρημα.
63465 = Δὲν ὑπερβαίνεται.
71367 = Ποταμός.

Νίκη-Δόξα

154-156. Λογοπαίγνια

1. — Ποῖα νῆσος δὲν κρύβεται ;
2. — Ποῖα νῆσος γυρίζει ;
3. — Ποῖα πόλις φορεῖται ;

Μῦρον τῆς Ἀνδρου

157. Φωνηεντόλιπον ἐξ Ἀκρο-
στιχίδος

Τάχικα τῶν κάτωθι ζητουμέ-
νων λέξεων ἀποτελοῦν Φωνηεν-
τόλιπον τοῦ τύπου

* * * * *

τοῦ ὁποῖου ζητεῖται ἡ λύσις :

1. Χώρα τῆς Ἑλλάδος 2, Δυ-
στην μῆτηρ μυθική 3, Ἐπίρ-
ρημα χρόνου 4, Πᾶς μὴ Ἑλλην.
Σμυρνιαχάκι

158-162. Ὁμοιόμορφα Ἑλλη-
ποσύμφωνα

1. — ηη = Δοξάζεσαι.
2. — ηη = Δροσίζεσαι.
3. — ηη = Εὐθυμεῖσαι.
4. — ηη = Καλεῖσαι.
5. — ηη = Συλλαμβάνεσαι.

Πιταρίκως

163. Γρίφος

K O K K I N O
O x ó σ κ ι ν ó K
K ó σ κ ι ν ó K
K x ó σ κ ι ν ó K
I ν ó σ κ ι ν ó K
N ó σ κ ι ν ó K
O x ó σ κ ι ν ó N
K O K K I N O

(Μιά παροιμία).

Κυρά-Φροσύνη

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

164. Calambour

Quant peut-on manger, com-
me salade, un bateau ?
Ἀμκρυλλίς

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκησ. τοῦ φύλ. 48

703. Ἀετός (α, ἔτος.) — 704.
Καμήλα — μῆλα. — 705. Μάντης-
Δάντης. — 706. Τὸ φτυάρι τοῦ
φούρνου. — 707.

ΝΕΣΤΟΣ [Δέ, ἐν. ναί, ἴνα, Ἀρ-
ω ΑΡΤΑΕ τα, Ἀσία, αέτος, Σό-
ΛΑΝΔΕΣΑ λων, Νέστος, Σελή-
Ο ΙΑΝ ΙΗ νη, Ἡρώδης.] — 708.
ΣΗ ΔΩΡΗ ΚΟΡΙΝΘΟΣ (δόντις,
Ρόκκος, Ἰκόνιον, Νίνος, θρόνος,
Σίκινος.) — 709-713. Διὰ τοῦ Δ :

δαυλός, Ἀδης, δρόμος, δνός, δέος.
— 714. ΣΑΜΟΣ-ΕΛΕΝΗ (Σελή-
νη, ἈΔωλῆς, ΜΕγαρο, Ὁ Νομα,
ΣΗκούνας.) — 715. Ἄφετε τὰ
παιδιά ἐλθεῖν πρὸς με — 716. Ἐγ-
γραφεῖτε εἰς τὴν Διάπλαιν ! (ἐν
γρ ἀφή, τε εἰς τὴν διὰ πλ. α, σύν.)

— 717. MESOPOTAMIE (ἐτέ,
somet, oie, pomme, Tamise,
Asie, impôt.) — 718. Prenez gar-
de au chien.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

/ Α' — 231 /

Τρελλὸ Ἰδιανικό, Ἑλληνοπευλο. Πό-
νου Ἀκρυ, Ἀντιγένη, Μαρξελ
Νιτούς, Ἰζόδλη, Ὀνειροπόλο Ἀστε-
ρι, σὰς φηφίσαιμε Ἑλπίσιν πὺς κάδε
καλαιοθητικὸ Διαπλάσευλο θὰ μάς
μυρηθῇ. Μιτσευκό, Ραμευντζικ

/ Α' — 232 /

Ηπειρωτόπουλα, ἀλληλογραφεύμε, Ἀ-
παντήσατε. Κοραῖς

/ Α' — 233 /

Ποῖος καὶ ποῖα θὰ ἀρνηθῇ νὰ ἀλληλο-
γήσῃ καὶ ν' ἀλλάξῃ τετραδία καὶ
κάρτες μὲ τὸν Βασίλειον Βουλγαροντό-
νον 1. Βασίλειον Βουλγαροντό-
νον, Ζακύνθον.

/ Α' — 234 /

Ἀλληλογραφῶν, ἀνταλλάσσω κάρτες. Νική-
τριες τοῦ Πεντάθλου, Λουλούδια, Σι-
μῶν, μὴ κάρτα σας θὰ μοῦ προξενόσῃ
μεγάλῃ χαρὰ. Νὰ περιμένω 1. Δ/σις : (Α' —
105).

/ Α' — 235 /

ΑΡΥΕΤΑΙ ΣΥΛΛΟΓΟΣ « Η ΕΛΠΙΣ »
Ἡ σκοπὸς φιλικῶν καὶ διὰδόσις Δια-
πλάσεως. Ζητοῦνται μέλη καὶ ἀντιπροσω-
ποι, Μηνιαία συνδρομὴ δρχ. 2.
Οἱ ἰδρυταὶ : Κοραῖς, Παγωνάτος

/ Α' — 236 /

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΠΡΩΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ. Ἐ-
λαβάν μέρος δεκατρεῖς. Στὴν (ΚΟ' —
968) ἀπάντησαν νὰ ἐπιστρέψω ἕνας, νὰ δώ-
σω τρία τελευταῖα γραβεῖα ἐγτά. Ὅποτε
πλειοψηφία νὰ δώσω τρία τελευταῖα γρα-
βεῖα. 4ον Γορδίου Δεσφός, 5ον Ἐξηνού-
λα, 6ον Ἰσπανιάς, Ἰσπανίαν, Γεῖας, Σας,
Χαροῦνην Ψυχὴ, Θεοδωροπούλου, Ἰσπα-
νιάς, περιμένω Δ/σιν.

ΑΥΣΟΧΑΡΤΟ

/ Α' — 237 /

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΠΡΩΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ. Ἐ-
λαβάν μέρος δεκατρεῖς. Στὴν (ΚΟ' —
968) ἀπάντησαν νὰ ἐπιστρέψω ἕνας, νὰ δώ-
σω τρία τελευταῖα γραβεῖα ἐγτά. Ὅποτε
πλειοψηφία νὰ δώσω τρία τελευταῖα γρα-
βεῖα. 4ον Γορδίου Δεσφός, 5ον Ἐξηνού-
λα, 6ον Ἰσπανιάς, Ἰσπανίαν, Γεῖας, Σας,
Χαροῦνην Ψυχὴ, Θεοδωροπούλου, Ἰσπα-
νιάς, περιμένω Δ/σιν.

/ Α' — 238 /

Πρίγκιψ τῆς Ὀμύλης, ἐδὼ εἶμαι κι'
ἐγώ !! Κρητικὸς Ἀέρας

/ Α' — 239 /

Τσουκνίδα, νομίζω ὅτι στέλνουν καὶ
Δ/σιν μὲ τὰ τετραδία.

Βάτραχος Νο 2

Α' — 239 /
Ανταλλάσσω Μ. Μυστικά μὲ δλους-ες,
Δ/σις : (Α' — 19) διὰ :

Βάτραχος Νο 1

/ Α' — 240 /

Στὴν Ἑλιάναν μου στέλλω ἕνα μπουκέτο
εὐχῆς γιὰ τὴ νιορτὴ τῆς.
(Καθυστερήσασα) Μαγιστεύουλο

/ Α' — 241 /

ΤΡΕΛΟ ΙΔΑΝΙΚΟ
ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΟ
ΣΤΟ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ

/ Α' — 242 /

Χιονολούλουδο, γράφε στὴ Δ/σι (Α' —
114). Ταρξάν, τί γίνεσαι ;

/ Α' — 243 /

Ανταλλάσσω τετραδία μὲ δλους-ες.
Δ/σις: Νανὰν Μαρῶν Ἀρτοποιόν, διὰ
Ρερμαχόν Ψυχῆς, Ζακύνθον.

/ Α' — 244 /

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΗ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ
Παιδιά ! φηφίσαιτε ὅλοι τὸν

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΜΑΚΕΔΟΝΑ

Τὸν ὑποστηρίζουμε μὲ 200 ψήφους
καὶ ἄνω. Ψηφίστε τον, ἂν θέλετε νὰ πά-
ρετε βραβεῖον ἐκλογῆς. — Ὁ τὸν Ἐσωτε-
ρικῶν :

Ρωμανὸς Λεκαπίνος

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ

ΠΡΕΣΒΕΥΤΑΙ : Ἀθῶν : Βασίλισσα
τοῦ Δάσους, Ὀνειρομένην Βασιλο-
πούλα, Θεσσαλονίκης : Πρόκρις, Λευ-
κωσίας : Μαγιστεύουλο, Σερρῶν : Ταρ-
ξάν-Γεωπόνος, Πρεβίτης : Ἰζὼν Μου-
σάκης, Ζακύνθου : Λεστυρὰ λαπλάνη,
Μιτυλήνης : Γκρέττα-Λευκὴ, Καῖρου :

Καίσαρ, Χαλκίδος : Κυανόλευκον Λα-
βαρόν, Ἀμαρουσίου : Ρωμαῖος Πρίγκιψ.

Υποστηρίζομενοι στὸ δημοψήφισμα,
στελῆτε διευθύνσεις καὶ ψηφοδέλτια σας.
Γενικὴ Δ/σις τοῦ Συλλόγου : Βασίλειον
Παρμενίδου, Δράκη.

Ὁ τὸν Ἐξωτερικῶν :

Κωνσταντίνος Πορφυρογέννητος

/ Α' — 245 /

Τὴν ἀλληλογραφίαν μου θὰ πέρνω στὴ
Δ/ση : Σπυρ. Κωνσταντακάτον, Δ/τὴν
Δ/Τ Φάσσης, Γαῖριον Ἀνδρου.

ΚΡΙΝΟΣ ΑΝΘΙΜΟΣ

/ Α' — 246 /

«ΕΥΘΥΜΟΙ ΝΕΟΙ»
ἡλὼννον ἀνυποταγὴν εἰς τὴν «ΚΛΟΥ-
ΔΟΥ-ΚΑΝ».

/ Α' — 247 /

Στὴν Εὐτέρπην Δημητρίου γιὰ τὰ γε-
νήθια τῆς εὐχομαι ἔτη πολλὰ καὶ εὐτυ-
χημένα.

Ἀντιγόνη

Στὸ Δημοψήφισμα

/ Α' — 248 /

Επιθυμῶ νὰ ἀλληλογραφῶ μὲ Διαπλά-
σευλοὺς τῆς μεγάλης τάξεως. Δ/σις :
Μlle Anna Joannides, Rue Rechid efendi
Kirmizi Koussak sokak No 12, Kadi-
Keuy, Stamboul (Turquie).

Ἰέρεια τοῦ Ἰδεώδους

/ Α' — 249 /

«ΔΙΑΝΔΡΙΑ» — ΤΜΗΜΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
Ἀπρωτόπυος διαγωνισμός : «Διὰ τί ὁ
Θεὸς ὀνόμασε τὸν Ἀδάμ, Ἀδάμ, καὶ
οὐ Πέτρο, Νικό κλπ. ;»

Εκ τῶν ὁρῶν ἀπάντησεων βραβεύον-
ται διὰ κλήρου 3. Συμμετοχὴ δρχ. 5. Προ-
θεσμία μηνιαία, Δ/σις (Α' — 201).

/ Α' — 250 /

Καὶ Κουὲ Κλάν... Auls, μὴ δνὰ
δολάρια παρακαλῶ... τὰ γνωρίζω ;
ἂ ! ναί, τὰ εἶδατε στὶς Βιτρίνες... Πει-
ραχτήρι... νῆνε, somptueux ! Παν-
ζουρλιόμε... τρῶνε σῆρο ! ! Βατρά-
χοι... μὲ μαθεῖτε πρῶτα ; προσέγε-
τε μὴν πάθετε ὅτι ὁ τὸν δούμ μισοῦμενος
ἐννοεῖτε... ὅλοι ; ἔβ... ὅλα εἶδατε ἔ-
ζητῶναι παιδιὰ ! ! ! Δὸν Ζεῶν

/ Α' — 251 /

Μιτσευκό, Γαλάτεια, Ἀστραπόδροντο,
Μικρομένηλ, Λαζωνικό, Λυσογάρτο,
Ἑλιάννα, Ἀκακία, Πουπουλο, Ἰππότη τῶν
Κύνων, εὐχαριστῶ διὰ τὰ τετραδία.

Ἐστειλά.

ΤΑΡΞΑΝ

Υποψήφιος Δημοψηφισματος

/ Α' — 252 /

Μετὰ λύπης ἀναγγέλλω στὰ ἀγαπητὰ
Διαπλάσευλα-ες πὺς τὸ Παιδί τοῦ
Εὐρώτα, ἔπαθε θάλασιν τοῦ δεξιῦ ποδός.
Γι' αὐτὸ πρὸς τὸ παρὸν σὰς παρακαλῶ νὰ
τοῦ ἐπιτρέψετε νὰ πάψῃ ἀλληλογραφεῖν

/ Α' — 253 /

Δ/σις μου ἀλλάζει : Τάκην Κωνσταντινό-
πουλον, Πόστ-Ρεσάντ Κηφισιά.

Τρελλὸ Φοιτητάκι

/ Α' — 254 /

Ανταλλάσσω μ' ὅλους Μ. Μυστικά, καὶ
τες ἡθοποιῶν. Περιμένω στὴ Δ/σιν
Ἀδα Μυρτὴ Μόσχον, Μαραθῶνα 4, Θε-
σαλονίκη, διὰ :

Μασκώτ

/ Α' — 255 /

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΗ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ
Καὶ κατόπιν σχετικῆς ἐντολῆς διο-
σθησαν :

Διοικητῆς : Δοξασμένο Ἑλληνοπευλο
'Υποδιοικητῆς : Καλαβρυτινέπουλο
Γραμματ. καὶ Ταμίας : Χλωμὸ Ἀνδρᾶ
Συμβούλοι : Δημητρίος Ὑψηλάντης,
Χελμός, Χρυσάκης Καλαβρυτῶν, Πέ-
θων, Κάμιλλος ντὲ Μουλέν.

Γενικὴ Δ/σις τῆς Ἀποικίας : Γεώργιος

Γαλανόπουλον, Γραφεῖα Ἑισαγγε-
λείας, Καλαβρυτά.

Ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ἀποικίων :

Λεῶν Σεφές

/ Α' — 256 /

/ Α' — 257 /

/ Α' — 258 /

/ Α' — 259 /

/ Α' — 260 /

/ Α' — 261 /

/ Α' — 262 /

/ Α' — 263 /

/ Α' — 264 /

/ Α' — 265 /

/ Α' — 266 /

/ Α' — 267 /

/ Α' — 268 /

/ Α' — 269 /

/ Α' — 270 /

/ Α' — 271 /

/ Α' — 272 /

/ Α' — 273 /

/ Α' — 274 /

/ Α' — 275 /

/ Α' — 276 /

/ Α' — 277 /

/ Α' — 278 /

/ Α' — 279 /

/ Α' — 280 /

/ Α' — 281 /

/ Α' — 282 /

/ Α' — 283 /

/ Α' — 284 /

/ Α' — 285 /

/ Α' — 286 /

/ Α' — 287 /

/ Α' — 288 /

/ Α' — 289 /

/ Α' — 290 /

/ Α' — 291 /

/ Α' — 292 /

/ Α' — 293 /

/ Α' — 294 /

/ Α' — 295 /

/ Α' — 296 /

/ Α' — 297 /

/ Α' — 298 /

/ Α' — 299 /

/ Α' — 300 /

/ Α' — 301 /

/ Α' — 302 /

/ Α' — 303 /

/ Α' — 304 /

/ Α' — 305 /

/ Α' — 306 /

/ Α' — 307 /

/ Α' — 308 /

/ Α' — 309 /

/ Α' — 310 /

/ Α' — 311 /

/ Α' — 312 /

/ Α' — 313 /

/ Α' — 314 /

/ Α' — 315 /

/ Α' — 316 /

/ Α' — 317 /

/ Α' — 318 /

/ Α' — 319 /